

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 011099 25 Kž 22
Sarajevo, 20.05.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Jasmine Begić kao predsjednice vijeća, Žane Knežević i Naide Hubjer kao članova vijeća, uz učestvovanje Jelene Perišić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog D.M., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31., Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1., Nedoovoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, sve u vezi sa članom 54. istog zakona, optuženog A.L., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. i Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, sve u vezi sa članom 54. istog zakona, optuženog A.M., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. i Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, sve u vezi sa članom 54. istog zakona, te optuženih M.M. i D.R., zbog krivičnog djela Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužioca iz Tuzle, branilaca optuženih D.M., A.L., A.M., M.M. i D.R., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 011099 24 K 2 od 09.06.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.05.2026. godine u prisustvu federalnog tužioca Dragana Stupara, optuženih D.M. i njegovog branioca Rifata Konjića, advokata iz Tuzle, A.L. i njegove braniteljice Tatjane Vasić, advokata iz Bijeljine, A.M. i njegovih branilaca Mirne Avdibegović, advokata iz Sarajeva, Amira Mešića, Irene Pehar i Darislava Paponje, advokata iz Tuzle, M.M. i njegovog branioca, Mirze Dževdetbegovića, advokata iz Tuzle i D.R. i njegovog branioca Kenana Elezovića, advokata iz Tuzle, donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalnog tužioca iz Tuzle, te branilaca optuženih D.M., A.L., A.M., M.M. i D.R. se odbijaju kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 011099 24 K 2 od 09.06.2025. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 011099 24 K 2 od 09.06.2025. godine u tački I izreke, oglašeni su krivim, optuženi D.M., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) počinjenog na štetu E.Dž., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH počinjenog na štetu N.H., Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH, sve u vezi sa članom 54. istog zakona, optuženi A.L., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. vezi sa članom 31. KZ FBiH počinjenog na štetu E.Dž., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH počinjenog na štetu N.H., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH počinjenog na štetu A.H., sve u vezi sa članom 54. istog zakona, optuženi A.M., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH počinjenog na štetu E.Dž., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH počinjenog na štetu N.H. i Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH, sve u vezi sa članom 54. istog zakona, te optuženi M.M. i D.R., zbog krivičnog djela Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH, pa su za počinjena krivična djela, nakon što je primjenom odredaba članova 42., 43. i člana 49. KZ FBiH, optuženom D.M. za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH počinjeno na štetu E.Dž., utvrđena kazna zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH počinjeno na štetu N.H., kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, za krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, optuženom A.L. za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH počinjeno na štetu E.Dž., utvrđena kazna zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH počinjeno na štetu N.H., kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH počinjeno na štetu A.H., kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci i optuženom A.M. za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH počinjeno na štetu E.Dž., utvrđena kazna zatvora u trajanju od 9 (devet) godina, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH počinjeno na štetu N.H., kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i za krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, primjenom odredaba člana 54. KZ FBiH su osuđeni, optuženi D.M. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 16 (šesnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, optuženi A.L. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, optuženi A.M. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i 9 (devet) mjeseci, optuženi D.R. na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, a optuženi M.M. na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) mjeseca. U izrečene kazne, na osnovu odredbe člana 57. stav 1. KZ FBiH optuženima je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru, i to optuženom D.M. od 16.01.2018. godine do 25.02.2020. godine i od 12.04.2024. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora, optuženom A.L. od 24.06.2013. godine do 19.09.2014. godine i od 08.05.2024. godine do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora, te optuženom A.M. od 14.02.2023. godine pa do 07.03.2023. godine. Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 K 011099 24 K2 od 15.09.2025. godine izvršena je ispravka presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 K 011099 24 K 2 od 09.06.2025. godine, tako da dio presude u dijelu u kojem se odlučuje o uračunavanju pritvora u izrečenu kaznu zatvora optuženom A.L., sada glasi „A optuženom L.A od 24.06.2013. godine od 11,30 sati do 19.09.2014. godine i od 10.11.2023. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora“.

Istom presudom na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi su obavezani da naknade troškove krivičnog postupka, i to, optuženi D.M. u iznosu od 13.414,09 KM, optuženi A.L. u iznosu od 3.252,05 KM, a optuženi A.M., D.R. i M.M. u iznosu od po 548,50 KM, te su optuženi D.M., M.M. i D.R. obavezani i na naknadu troškova krivičnog postupka branilaca po službenoj dužnosti na ponovljenom glavnom pretresu, čija će visina u skladu sa odredbom člana 200. stav 2. ZKP FBiH biti naknadno određena posebnim rješenjem kad se ti podaci pribave, dok su svi optuženi obavezani da na ime paušala sudu plate iznos od po 100,00 KM. Navedenom presudom na osnovu odredbe člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni A.H. je sa imovinskopравnim zahtjevom upućen na parnični postupak.

Istom presudom u tački II izreke u odnosu na optužene D.M. i A.L. na osnovu odredbe člana 298. tačka e) ZKP FBiH, odbijena je optužba da su počinili krivična djela, i to, optuženi D.M. krivično djelo Nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 1. KZ FBiH, a optuženi A.L. krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH, te je na osnovu odredbe člana 203. stav 1. ZKP FBiH odlučeno da troškovi krivičnog postupka u ovom dijelu padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv navedene presude u njenom osuđujućem dijelu, u zakonskom roku žalbu je izjavio kantonalni tužilac iz Tuzle zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji izrečenoj optuženom D.M., sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda u odluci o kazni izrečenoj ovom optuženom preinači, tako da se optuženom D.M. za počinjena krivična djela izrekne kazna zatvora u dužem trajanju od onog utvrđenog pobijanom presudom.

Takođe su protiv navedene presude, u odnosu na osuđujući dio, žalbe izjavili i branioci optuženih D.M., A.L., A.M., M.M. i D.R..

Branilac optuženog D.M., advokat Rifat Konjić žalbu je izjavio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se prvostepena presuda ukine te da se „optuženi oslobodi od optužbe ili utvrde blaže kazne i izrekne blaža jedinstvena kazna”.

Braniteljica optuženog A.L., advokat Tatjana S. Vasić iz Bijeljine izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog odluke o kazni, odluke o troškovima postupka i zbog povrede prava na pravično suđenje iz člana 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, sa prijedlogom da se prvostepena presuda u dijelu u kojem je optuženi oglašen krivim preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili da se ista ukine i otvori pretres pred Vrhovnim sudom FBiH.

Podnesenom žalbom branioci optuženog A.M., advokati Mirna Avdibegović iz Sarajeva i Amir Mešić iz Tuzle, prvostepenu presudu pobijaju zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se prvostepena presuda u osuđujućem dijelu ukine, otvori pretres pred ovim sudom, te optuženi oslobodi od optužbe.

Branilac optuženog M.M., advokat Mirza Dževdetbegović iz Tuzle i branilac optuženog D.R., advokat Kenan Elezović iz Tuzle, podnesenim žalbama prvostepenu presudu pobijaju zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog

činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i troškovima postupka, sa prijedlogom da se prvostepena presuda u osuđujućem dijelu ukine, otvori pretres pred ovim sudom i optuženi oslobodi od optužbe.

U odgovoru na žalbe branilaca optuženih D.M., A.M. i A.L., kantonalni tužilac iz Tuzle je naveo razloge zbog kojih smatra da navedene žalbe nisu osnovane, pa je predložio da se iste kao takve odbiju.

U odgovorima na žalbu kantonalnog tužioca branilac optuženog D.M., advokat Rifat Konjić je iznio razloge zbog kojih nalazi da okolnosti na koje se ukazuje žalbom kantonalnog tužioca, ne opravdavaju tvrdnje iz žalbe u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji izrečene optuženom D.M.. Na osnovu tako iznesenih razloga, branilac optuženog D.M. je predložio da se žalba kantonalnog tužioca odbije kao neosnovana.

Federalni tužilac podneskom broj T03 0 KTŽ 0034357 25 9 od 24.10.2025. godine, predložio je da se žalbe branilaca optuženih D.M., A.M., A.L., M.M. i D.R. izjavljene protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 011099 24 K 2 od 09.06.2025. godine, odbiju kao neosnovane, a da se žalba kantonalnog tužioca iz Tuzle uvaži i pobijana presuda u odluci o kazni izrečena optuženom D.M. preinači, tako da se ovom optuženom za počinjena krivična djela izrekne kazna zatvora u dužem trajanju od onog izrečenog pobijanom presudom.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je održana u smislu odredbe člana 319. stav 1. ZKP FBiH, federalni tužilac je izjavio da ostaje kod svih navoda i prijedloga iz podneska federalnog tužilaštva broj T03 0 KTŽ 0034357 25 9 od 24.10.2025. godine. Na istoj sjednici branioci optuženih D.M., A.M., A.L., M.M. i D.R., izjavili su da ostaju kod svih navoda i prijedloga iz žalbi podnesenih protiv prvostepene presude, koje su na sjednici vijeća i obrazložili, a branilac optuženog D.M., je izjavio da ostaje i kod navoda i prijedloga iznesenih u odgovoru na žalbu kantonalnog tužioca, dok su svi optuženi izjavili da prihvataju navode i prijedloge iz žalbi branilaca, kao i navode koje su njihovi branioci iznijeli na sjednici vijeća pred ovim sudom. Optuženi D.M., istakao je da prihvata i sve navode branioca iz odgovora na žalbu kantonalnog tužioca.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, pa je nakon toga odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Branioци optuženih D.M., A.M., M.M. i D.R. osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka u žalbama navode da je izreka pobijane presude u odnosu na krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH nerazumljiva, jer ne sadrži činjenični opis radnji optuženih u pogledu učestvovanja u grupi i njihovog zajedničkog djelovanja, da činjeničnim opisom tačka I/1. uopšte nije povezana sa tačkom I/2. izreke, te da ne sadrži opis zabranjene posljedice. Ovim navodima branioci ukazuju da je pobijanom presudom učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori branilaca optuženih D.M., A.M., M.M. i D.R. nisu osnovani.

Odredbom člana 341. stav 1. KZ FBiH, propisano je da krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja učini krivično djelo čini onaj ko učestvuje u grupi ljudi koja zajedničkim djelovanjem usmrti neku osobu ili je teško tjelesno ozlijedi, učini paljevinu, oštetiti imovinu u

većem opsegu ili učini druga teška nasilja ili koja pokuša učiniti takva djela i to za samo učestvovanje u toj grupi.

Suprotno žalbenim navodima branilaca optuženih D.M., A.M., D.R. i M.M. u tački I izreke pobijane presude posmatrane u cjelini navedene su radnje optuženih, koje u sebi sadrže objektivne i subjektivne elemente koji određuju krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinu krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH, za koje su ovi optuženi i oglašeni krivim. Pri tome je između ostalog navedeno, da su optuženi kao grupa organizovani, sa oko deset do petnaest uposlenika agencije „F.“, višestruko naoružani krenuli prema kafeteriji „S.“, pri čemu su svi članovi ove grupe bili svjesni izvjesnosti da uslijed njihovog zajedničkog djelovanja neko iz druge grupe može biti usmrćen ili teško tjelesno ozlijeđen, što su i htjeli, te su dolazeći iz pravca tržnog centra „Mercator“, optuženi D.M., noseći vatreno oružje – automat „Hekler“ model MP 5 kalibra 9x19 mm, A.M. pištolj kalibra 7,65 mm (zajedno sa A.L. koji je nosio pištolj kalibra 9x9 mm), dolaskom na plato gdje su stajali E.Dž. i N.H., pucanjem iz tih oružja bili svjesni da će zajedničkim djelovanjem, pucanjem iz vatrenog oružja usmrtiti E.Dž. i N.H. (optuženi A.L. takođe bio svjestan da će pucanjem iz vatrenog oružja usmrtiti A.H.), što su i htjeli. Imajući u vidu radnje optuženih činjenično opisane u tački I izreke pobijane presude, odnosno da su optuženi D.M., A.M., M.M. i D.R., kao grupa organizovani i višestruko naoružani krenuli prema kafeteriji „S.“, bili svjesni izvjesnosti da uslijed njihovog zajedničkog djelovanja kao grupe, neko iz druge grupe može biti usmrćen ili teško tjelesno ozlijeđen, što su i htjeli i da su optuženi D.M. i A.M. bili svjesni da će zajedničkim djelovanjem (sa optuženim A.L.), pucanjem iz vatrenog oružja usmrtiti E.Dž. i N.H., što su i htjeli, kojom prilikom je došlo do usmrćenja i pokušaja usmrćenja, neosnovano se u žalbama branilaca optuženih prigovara da izreka pobijane presude ne sadrži činjenični opis radnji optuženih u pogledu učestvovanja u grupi i zajedničkog djelovanja u pogledu usmrćenja oštećenog E.Dž. i pokušaja usmrćenja oštećenog N.H. i da je iz tog razloga izreka presude u ovom dijelu nerazumnjiva.

U vezi s tim, neosnovani su žalbeni prigovori da tačka I/1. izreke nije činjenično povezana sa tačkom I/2. izreke, jer su iste činjenično povezane navođenjem „pa su dolazeći iz pravca tržnog centra „Merkator“, te posmatrana u cjelini izreka sadrži, kako je naprijed rečeno, opis radnji u pogledu učestvovanja u grupi i njihovog zajedničkog djelovanja kao i opis zabranjene posljedice, kojima je došlo do usmrćenja i pokušaja usmrćenja, te nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, branioci optuženih D.M., A.M., M.M. i D.R. u žalbama navode da je izreka pobijane presude kada su u pitanju radnje optuženih koje se odnose na krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinu krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH (tačka I/1. izreke), protivrječna sama sebi i razlozima iznesenim u obrazloženju iste, jer se u izreci pobijane presude navodi da su optuženi, kao organizovana grupa, višestruko naoružani, došli na mjesto predmetnih dešavanja i kao članovi te grupe preduzeli krivičnopravne radnje za koje su oglašeni krivim, dok se istovremeno u činjeničnom opisu djela u izreci pobijane presude, kao i u obrazloženju iste, navodi, da su uposlenici Zaštitarske agencije „F.“, koja je po zaključenom ugovoru sa kafeterijom „S.“ bila zadužena za pružanje usluga zaštite, na poziv redara ove agencije da je u kafeteriji „S.“ došlo do verbalnog duela između uposlenika agencije „F.“ i osoba bliskih M.H., došli u redovnu intervenciju.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Iz izreke pobijane presude, kao i iz njenog obrazloženja proizlazi da su po obavijesti redara Zaštitarske agencije „F.“ da je u kafeteriji „S.“ došlo do verbalnog duela između uposlenika agencije „F.“ i osoba bliskih M.H., na plato kafeterije „S.“ došli, ne samo uposlenici agencije „F.“ (njih 10 do 15), nego da je sa njima naoružan došao i optuženi D.M. sa automatom „Heckler“, koji nije bili uposlenik ove agencije, što ukazuje, da se u konkretnom slučaju nije radilo o redovnoj intervenciji Zaštitarske agencije „F.“, kako je to naveo i prvostepeni sud (str. 252. obrazloženja) odgovarajući na identične prigovore branilaca optuženih isticane u postupku pred prvostepenim sudom. Pri tome je prvostepeni sud, pozivajući se na konkretne radnje i ulogu u predmetnom događaju optuženog D.M. koji nije uposlenik agencije „F.“, te navode koji proizlaze iz iskaza svjedoka očevidaca predmetnog događaja, da je optužene u predmetnom događaju predvodio optuženi D.M. koji je nosio automat čija nabavka građanima nije dozvoljena, kao i iskaz svjedoka E.R., rukovodioca fizičke zaštite u agencije „F.“ koji je naveo da je prije upućivanja uposlenika ove agencije prema kafeteriji „S.“ od strane redara E.DŽ. obaviješten da su se osobe bliske M.H. verbalno sukobile sa zaštitarima agencije, što je prema navodima iz žalbi bio povod za intervenciju uposlenika agencije „F.“, udaljile od kafeterije, dao određene i za ovaj sud prihvatljive razloge, zbog čega takve prigovore branilaca optuženih cijeni neosnovanim.

Slijedom navedenog, nisu prihvatljivi naprijed istaknuti žalbeni navodi branilaca, kojima se ukazuje da je izreka pobijane presude protivrječna sama sebi i razlozima iznesenim u obrazloženju iste, te nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Neosnovani su i žalbeni navodi branilaca optuženog A.M. da je sud u odnosu na tačku I/1. izreke prekoračio optužnicu, na taj način što je izostavio navode „da su optuženi organizovali grupu“, pa tako optužene oglosio krivim za učestvovanje u grupi ljudi, tj. za krivično djelo za koje nisu ni bili optuženi.

Iz stanja spisa i pobijane presude proizlazi da je tužilac na glavnom pretresu dana 07.06.2022. godine, činjenično izmijenio optužnicu u skladu sa članom 290. ZKP FBiH, po kojoj optužnici je prvostepeni sud i odlučivao u konkretnom slučaju. Izmijenjenom optužnicom (tačka I/1.) optuženima D.M., A.M., M.M. i D.R. se stavljalo na teret da su počinili krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počini krivično djelo iz člana 341. stav 2. KZ FBiH.

Odredbom člana 295. stav 1. ZKP FBiH je propisano da se presuda može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici“, dok je stavom 2. propisano da „sud nije vezan za prijedloge tužioca u pogledu pravne ocjene djela.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je slijedeći činjenični opis djela u izreci pobijane presude „da su optuženi, nakon što su kao grupa organizovani, krenuli tako u grupi koja je bila višestruko naoružana oružjem kalibra 9 x 19 mm i 7,65 mm prema mjestu događaja, svjesni da sudjeluju u grupi, pri čemu su svi članovi ove grupe bili svjesni izvjesnosti da uslijed njihovog zajedničkog djelovanja neko iz druge grupe može biti usmrćen ili teško tjelesno ozlijeđen, što su i htjeli, jer je i to naknadni rezultat volje koju je nosila ova grupa i pored činjenice da će konkretnim naknadnim radnjama samo nekih od članova...“ te izostavljajući navode da su „organizovali grupu“, našao da iz takvog činjeničnog opisa proizlaze obilježja krivičnog djela Učestvovanje u grupi ljudi koja učini krivično djelo iz

člana 341. stav 1. KZ FBiH. Stoga se ne mogu prihvatiti osnovanim žalbeni navodi da se radnje u činjeničnom opisu izreke presude, u osuđujućem dijelu (tačka I/1. izreke presude), ne mogu dovesti u vezu sa pravnom kvalifikacijom krivičnog djela Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH i da je sud prekoračio optužnicu kada je optužene osudio za to krivično djelo za koje nisu ni optuženi, jer iz činjeničnog opisa djela u izmijenjenoj optužnici proizlazi da su D.M., A.M., D.R. i M.M. optuženi za učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo, te time nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH branioci optuženog A.M. vide u tome da sud u izreci presude i njenom obrazloženju nije riješio predmet optužbe kada je u pitanju krivično djelo iz člana 341. stav 2. ZKP FBiH, koje mu se stavljalo na teret izmijenjenom optužnicom.

Ovi žalbeni navodi branilaca optuženog A.M. takođe nisu osnovani.

Prije svega, predmet optužbe se rješava samo izrekom presude, a ne njenim obrazloženjem kako se to pogrešno navodi u žalbama branilaca optuženog A.M.. Zakonska obaveza da sud riješi optužbu u cjelini podrazumijeva da sud presudom obuhvati sve optužene i sva djela iz podnesene i potvrđene optužnice ili na glavnom pretresu izmijenjene optužnice, a to je prvostepeni sud učinio kada se objektivno uporedi činjenični opis oba djela iz optužnice i presude. S obzirom da je sud u tački I/1. izreke presude optuženog A.M. oglasio krivim zbog krivičnog djela Učestvovanje u grupi ljudi koja učini krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH za koje mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, nalazeći da su se u radnjama optuženog stekla obilježja tog krivičnog djela, kako je ovaj sud naveo prilikom odgovora na prethodni prigovor branioca, to u odnosu na tačku I/1. izreke pobijane presude nije ni učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH.

Takođe je neosnovanim ocijenjen i žalbeni prigovor braniteljice optuženog A.M. da je izreka presude (tačka I/2.) nerazumljiva jer se u pogledu naoružanja „koje se u ruke stavlja optuženom A.M., ali i A.L.“ ne precizira o kojem oružju se konkretno radi, niti koliko su hitaca ispalili, odnosno iz kojeg oružja (marka i model) su oštećeni zadobili povrede. Iz izreke pobijane presude (tačka I/2.) proizlazi da su optuženi pucali iz vatrenog oružja (optuženi D.M. iz vatrenog oružja - automat marke „Heckler“, model MP 5 kalibra 9 x 19 mm, A.L. iz pištolja kalibra 9 x 19 mm, a A.M. iz pištolja kalibra 7,65 mm) i time prouzrokovali smrt oštećenog E.Dž., odnosno povrjeđivanje oštećenih A.H. i N.H., pa okolnost da izreka ne sadrži iz kojeg konkretno oružja su pucali optuženi A.M. i A.L., niti koliko su tačno hitaca ispalili (optuženi pucali iz vatrenog oružja - pištolja sa navođenjem kalibra projektila), ne čini izreku nerazumljivom, budući da ta činjenica nije odlučna za identitet radnje izvršenja niti predstavlja zakonsko obilježje krivičnog djela ubistva. Stoga, neosnovano braniteljica optuženog ukazuje da je time počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1 tačke k) ZKP FBiH.

Osporavajući pobijanu presudu braniteljica optuženog A.M. ističe da je sud prekoračio optužnicu, kada u izreci presude (tačka I/2.) navodi da je optuženi pucao iz pištolja kalibra 7,65 mm, iako se optuženi po izmijenjenoj optužnici branio od navoda da je pucao iz pištolja „Beretta M 70“, a ne bilo kojeg oružja kalibra 7,65 mm, te da je istovremeno povrijedio pravo na odbranu optuženog, čime je, kako navodi, počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1 tačke j) i d) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Iako je u izmijenjenoj optužnici navedeno da je optuženi A.M. pucao iz pištolja marke „Beretta M 70“, kalibra 7,65 mm, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud izvršio određene korekcije u izreci presude, odnosno u skladu sa izvedenim dokazima (nalaz balističkog vještačenja iz kojeg proizlazi da se najvjerovatnije radi o pištolju marke „Beretta M 70“, kalibra 7,65 mm) kao nedokazane navode izostavio marku i model pištolja, navodeći da je optuženi A.M. pucao iz vatrenog oružja – pištolja kalibra 7,65 mm, te time nije izmijenjena bitna činjenica da je optuženi pucao iz vatrenog oružja - pištolja, niti je optuženom stavljeno na teret drugo djelo, niti su proširene granice optužbe. Stoga, nije došlo do prekoračenja optužnice, niti je povrijeđeno pravo na odbranu optuženog, te nisu počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke d) i j) ZKP FBiH na koju braniteljica optuženog A.M. neosnovano ukazuje.

Branioци optuženih D.M., A.L. i A.M., u svojim žalbama osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, navode, da u izreci presude (tačke I/2.) nisu opisane zajedničke radnje optuženih D.M., A.L. i A.M. i njihovo pojedinačno učestvovanje u učinjenju krivičnih djela (ko je pucao, koliko puta i sl.), te da su u pobijanoj presudi izostali razlozi o odlučnim činjenicama u pogledu djelovanja ovih optuženih kao saizvršilaca, pri izvršenju krivičnog djela ubistva na štetu oštećenog E.Dž. i krivičnog djela ubistva u pokušaju na štetu oštećenog N.H., za koja krivična djela su oglaseni krivim, obzirom da prvostepeni sud nije dao razloge o pojedinačnim radnjama optuženih pri izvršenju navedenih krivičnih djela.

Navedeni žalbeni prigovori branilaca optuženih D.M. A.L. i A.M. ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Odredbom člana 31. KZ FBiH je propisano, da ako više osoba zajednički učine krivično djelo, učestvovanjem u učinjenju krivičnog djela ili poduzimajući što drugo čime se na odlučujući način doprinosi učinjenju krivičnog djela, svaka će se od njih kazniti kaznom propisanom za to krivično djelo.

Iz izreke i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud optužene D.M., A.L. i A.M. oglasio krivim da su kao saizvršioци počinili krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH na štetu E.Dž. i krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH na štetu N.H..

Iz činjeničnog opisa djela izreke presude (tačka I/2.) proizlazi koje su krivičnopravne radnje preduzeli optuženi D.M., A.L. i A.M. pa je tako navedeno da su „... optuženi M.D., noseći umotano u maskirnu torbu vatreno oružje - automat marke „Heckler“, model MP 5 kalibra 9 x 19 mm, L.A.. pištolj kalibra 9 x 19 mm, a M.A.. pištolj kalibra 7,65 mm, dotrčali na plato ispred mjesta gdje su, jedan pored drugog, stajali E.Dž. i H.N., te su M.D., M.A.. i L.A., svjesni da će zajedničkim djelovanjem - pucanjem iz vatrenih oružja, usmrtiti E.Dž.a i H.N.a, a L.A.. i H.A., što su i htjeli, iz tih oružja, dok se na mjestu događaja nalazio veći broj okupljenih građana u povodu otvaranja pomenutog objekta, sa bliske udaljenosti ispalili veći broj metaka u E.Dž.a i H.N.a, a L.A.. i u H.A. koji je sjedio na mjestu vozača u parkiranom vozilu marke VW „Vento“ belgijskih registarskih oznaka ... ispred zgrade zv. „T.“, od kojih je jedan metak H.A. pogodio u predio glave, pa je tom prilikom E.Dž. zadobio četiri strijelne povrede, tri tipa prostrela i jednu tipa ustrela, i to dva prostrela ulaznih otvora postavljenih

jedan uz drugi lijevog ramena sa ulaznim otvorima sprijeda, jedna povreda tipa ustrela grudnog koša i jedna povreda tipa prostrela stražnjeg dijela lijevog stopala, a od ustrela grudnog koša je nastupila smrt E.DŽ.a, dok je H.A. zadobio kvalifikovanu tešku tjelesnu ozljedu u vidu strijelne ozljede u predjelu desne strane čela iznad desne obrve sa višekomadnim prelomom desne polovine čeonog sinusa, te prelomom unutrašnjeg i gornjeg zida desne očne duplje, te gornjih i srednjih ćelija etmoidne kosti uz krvarenje u staklasto tijelo, zatim u prostor ispred mrežnice u nivou makule, te djelomičnom oduzetošću mišića pokretača očne jabučice prema unutra, zatim krvnu podlivenost kapaka desnog oka, uz zadržavanje stranog metalnog tijela u prostoru očne duplje, što je sve imalo za posljedicu teško i trajno oštećenje građe i funkcije desnog oka koja se ogleda u teškom i trajnom oštećenju oštine vida, kao i pokretljivosti bulbusa prema unutra, uz njegovu dislokaciju iz centralne pozicije prema vani, a H.N. je zadobio laku tjelesnu ozljedu u vidu strijelne povrede tipa prostrijela kroz mekotkivne i mišićne strukture grudnog koša desno, bez prodiranja u grudnu šupljinu, tešku tjelesnu ozljedu u vidu strijelne povrede tipa prostrijela u predjelu lakta lijeve ruke sa višekomadnim prijelomom unutrašnjeg kondila donjeg okrajka lijeve ramene kosti i lezijom lakatnog nerva praćeno krvarenjem te tešku tjelesnu ozljedu u vidu strijelne povrede tipa prostrijela u predjelu lijeve natkoljenice praćeno krvarenjem, dok su preostali meci prolazili pored njih i udarali u zgrade zv. „T.“, „S.“ i „Robot“, a M.A. je, u daljnjoj namjeri usmrćivanja H.N.a, vidjevši da ovaj bježi prema kafeteriji „S.“, iz pištolja kalibra 7,65 mm ispalio hitac u pravcu N., dok mu je ovaj bio okrenut leđima, da bi mu, nakon što je H.N. ranjen ležao na tlu, nekoliko NN osoba iz te grupe prišlo i šutirali ga nogama i gazili po rukama i tijelu, nanijevši mu tom prilikom lake tjelesne ozljede u vidu nagnječno - razderne rane u stražnjem desnom tjemenom dijelu glave, krvni podliv sa nagnječno - razdernom ranom u donje - vanjskom dijelu čela desno, krvni podliv u desnom jagodičnom predjelu lica, natučenje - uboj sa krvnim podlivom u predjelu piramide nosa lijevo i donjeg kapka lijevog oka, oguljotinu kože u predjelu ispod lijeve koljene čašice na prednjoj strani lijeve potkoljenice, rane - nagnječine na gornjoj strani lijevog stopala i natučenje - uboj u predjelu korijena palca desne šake“.

Kako iz izreke presude proizlazi da su optuženi D.M., A.L. i A.M. zajednički djelovali na način da su sva trojica pucala u pravcu oštećenih, svjesni da će zajedničkim djelovanjem - pucanjem iz vatrenih oružja, usmrtniti E.DŽ. i N.H., a A.L. i A.H., što su i htjeli, iz tih oružja, dok se na mjestu događaja nalazio veći broj okupljenih građana povodom otvaranja pomenutog objekta, sa bliske udaljenosti ispalili veći broj metaka u E.DŽ. i N.H., a A.L. i u A.H., onda se neosnovanim ukazuju žalbeni navodi branilaca optuženih da u izreci presude nisu konkretizovane radnje optuženih, odnosno da nisu opisane njihove saizvršilačke radnje.

Osim toga, u razlozima iznesenim u obrazloženju pobijane presude (str. 251. i 252.) prvostepeni sud je, pozivajući se na konkretne dokaze (iskaze svjedoka A.H. i E.H. i nalaze i mišljenja vještaka za balistička vještačenja) naveo, da su optuženi D.M., A.L. i A.M., zajedno, postupajući kao saizvršioci, sa umišljajem lišili života oštećenog E.DŽ. i pokušali lišiti života N.H., odnosno da je postojao zajednički cilj sve trojice ovih optuženih da usmrte oštećene E.DŽ. i N.H. i da su sva trojica optuženih zajedno djelovala u tom cilju, pucajući iz vatrenog oružja u oštećene koji su se nalazili na platou ispred kafeterije „S.“, tako da je svaki od navedenih optuženih postupao u namjeri da obojicu oštećenih liši života, bez obzira ko je od optuženih uspio pogoditi nekog od oštećenih, što potvrđuje činjenica da su obojica oštećenih (E.DŽ. i N.H.) pogođeni iz više različitih oružja, za razliku od oštećenog A.H. koji je bio fizički odvojen od njih (u vozilu Vento) i koji je pogođen jednim metkom ispaljenim od strane optuženog A.L..

Imajući u vidu razloge suda iznesene u obrazloženju pobijane presude u pogledu radnji optuženih D.M., A.L. i A.M. pri izvršenju krivičnog djela ubistva na štetu oštećenog E.Dž. i krivičnog djela ubistva u pokušaju na štetu oštećenog N.H., u kojima se navodi da je kod sve trojice optuženih (D.M., A.L. i A.M.) postojao zajednički cilj da usmrte oštećene E.Dž. i N.H. i da su sva trojica optuženih zajedno djelovala u tom cilju, pucajući u oštećene E.Dž. i N.H. iz vatrenog oružja, tako da je svaki od navedenih optuženih postupao u namjeri da obojicu oštećenih liši života, neprihvatljivi su žalbeni navodi branilaca optuženih D.M., A.L. i A.L. u kojima se ukazuje da su u pobijanoj presudi izostali razlozi o odlučnim činjenicama u pogledu djelovanja ovih optuženih kao saizvršilaca pri izvršenju navedenih krivičnih djela (ubistva i ubistva u pokušaju). Saizvršilaštvo, u skladu sa odredbom člana 31. KZ FBiH podrazumijeva zajedničko učešće više osoba u izvršenju krivičnog djela, koje radnje optuženih u izvršenju navedenih krivičnih djela, u pobijanoj presudi su i opisane, kako u pogledu subjektivnog elementa (svijesti i volje), tako i u pogledu objektivnog doprinosa izvršenju krivičnih djela, koji se ogleda u učešću u radnji izvršenja, konkretno, pucanju optuženih iz vatrenog oružja u oštećene E.Dž. i N.H., od kojih ispaljenja je oštećeni E.Dž. zadobio povrede koje su rezultirale smrću, dok je oštećeni N.H. zadobio teške tjelesne povrede. Stoga, kako u pobijanoj presudi nisu izostali razlozi o odlučnim činjenicama u pogledu djelovanja optuženih kao saizvršilaca, neosnovani su žalbeni navodi kojima se ukazuje da je pobijanom presudom učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Osporavajući prvostepenu presudu branioci optuženih A.L. i A.M. u žalbama navode, da je u predmetnoj stvari po nalogu tužilaštva provedeno balističko vještačenje po vještaku Bruni Franjiću, a potom na prijedlog odbrane provedeno balističko vještačenje po vještaku Nedimu Mutapčiću, te da je odbrana optuženih, obzirom da su navedeni vještaci u pogledu odlučnih činjenica dali dijametralno suprotne nalaze predložili novo balističko vještačenje po vještaku Vladimiru Pranjiću. S tim u vezi ističu da je odbijanjem prijedloga odbrane za provođenjem predloženog balističkog vještačenja prvostepeni sud povrijedio pravo na odbranu optuženih, a branilac optuženog A.M. ukazuje i na povredu načela jednakosti stranaka u postupku propisano članom 15. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi branilaca optuženih A.L. i A.M. ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Prije svega, sud nalazi da odbijanjem prijedloga branilaca optuženih DA.L. i A.M. za provođenje novog balističkog vještačenja nije povrijeđeno niti jedno od osnovnih prava optuženih propisanih odredbama ZKP FBiH, pa tako ni načelo jednakosti stranaka u postupku propisano članom 15. ZKP FBiH, odnosno pravo na odbranu optuženih, na što se ukazuje žalbom branioca optuženog A.M..

Suprotno žalbenim prigovorima branilaca optuženih, ovaj sud nalazi da je odbrani optuženih, u smislu odredbe člana 15. stav 1. ZKP FBiH, od strane prvostepenog suda pružena jednaka mogućnost kao i optužbi u pogledu pristupa dokazima i njihovom izvođenju na glavnom pretresu, te je između ostalog na prijedlog odbrane provedeno balističko vještačenje po vještaku Nedimu Mutapčiću. Osim toga, važno je napomenuti da ne postoji ni jedna zakonska odredba koja obavezuje sud da ukoliko se vještaci ne slažu u svojim mišljenjima, određuje novo vještačenje. Kako su navedeni dokazi, što se ni žalbama branilaca ne osporava, cijenjeni, neprihvatljive su tvrdnje iz žalbi da prvostepeni sud, time što nije prihvatio prijedlog odbrane za provođenje novog balističkog vještačenja, nije sa jednakom pažnjom ispitivao i utvrđivao činjenice koje terete optužene kao i one koje im idu u korist.

U vezi sa naprijed istaknutim žalbenim prigovorima branioca optuženog A.M. kojima se ukazuje na povredu načela jednakosti u postupanju, ovaj sud ukazuje da je prema odredbi člana 15. ZKP FBiH, obaveza suda da objema strankama pruži jednake mogućnosti pristupa dokazima i njihovom izvođenju na glavnoj raspravi, dok je odredbom člana 278. stav 2. ZKP FBiH propisano da ako sudija, odnosno predsjednik vijeća zaključi da okolnosti koje stranka i branilac želi da dokaže nemaju značaj za predmet ili da je ponuđeni dokaz nepotreban, odbiće izvođenje takvog dokaza. Nadalje, prema odredbi člana 254. stav 3. ZKP FBiH, o prijedlozima stranaka i branioca odlučuje sudija, odnosno predsjednik vijeća, dok je u stavu 4., istog člana propisano da se odluke sudije odnosno predsjednika vijeća uvijek objavljuju i s kratkim obrazloženjem razmatranih činjenica, unose u zapisnik o glavnom pretresu. Takođe, članom 305. stav 7. ZKP FBiH je između ostalog propisano da će sud određeno i potpuno iznijeti iz kojih razloga nije uvažio pojedine prijedloge stranaka, kako je u konkretnom slučaju i postupio prvostepeni sud (str. 241. pasus zadnji i 242.) navodeći razloge zbog kojih je odbio prijedlog odbrane za provođenje novog balističkog vještačenja. Stoga su neosnovani navodi iz žalbi branilaca optuženih kojima se ukazuje da je pobijanom presudom učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 15. stav 1. ZKP FBiH, odnosno bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Branilac optuženog A.M. bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., a u vezi sa članom 92. stav 2. tačka c) ZKP FBiH vidi u tome što je sud odbio prijedlog da se izvedu dokazi čitanjem iskaza iz istrage optuženog A.M. (tada osumnjičenog), koje je dao u prisustvu branioca.

Ni ovaj žalbeni prigovor nije osnovan.

Odredbom člana 92. stav 2. tačka c) ZKP FBiH je propisano da će se osumnjičenom na početku ispitivanja saopštiti za koje krivično djelo se tereti i osnove sumnje protiv njega, između ostalog i da se može izjasniti o djelu koje mu se stavlja na teret i iznijeti sve činjenice i dokaze koji mu idu u korist i ako to učini u prisustvu branioca da je takav njegov iskaz dopušten kao dokaz na glavnoj raspravi i da bez njegove saglasnosti može biti pročitani i korišten na glavnoj raspravi.

Naime, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude dao određene razloge zašto je odbio navedeni prijedlog branioca (str. 246.) kojim razlozima se branilac u žalbi ne bavi, te kako branilac u žalbi ne navodi u čemu se ogleda tzv. relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju ukazuje, odnosno zašto smatra da je navodna povreda odredbe člana 92. stav 2. tačka c) ZKP FBiH od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude, a kako drugostepeni sud takav uticaj navodnih povreda odredaba krivičnog postupka na pravilno i zakonito donošenje presude ne ispituje po službenoj dužnosti, ovaj sud nije bio u prilici da ispita osnovanost žalbene tvrdnje branioca optuženog A.M. da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., a u vezi sa članom 92. stav 2. tačka c) ZKP FBiH.

Nisu prihvatljivi ni žalbeni navodi branilaca optuženih D.M., A.L., A.M., M.M. i D.R., u kojima se iznose tvrdnje da prvostepeni sud u pobijanoj presudi nije dao ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, što se prema navodima iz žalbe posebno odnosi na iskaze svjedoka A.H. i E.H. koji su se u pogledu odlučnih činjenica u svojim iskazima datim u istrazi i na glavnim pretresima različito izjašnjavali. Osim toga, branioci ističu da sud nije dao

ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza koji se odnose i na nalaze i mišljenja vještaka za balistička vještačenja Brune Franjića (dokaz optužbe) i Nedima Mutapčića (dokaz odbrane), odnosno otklanjanju protivrječnosti u nalazima i iskazima ovih vještaka u pogledu činjenica koje su od odlučnog značaja za odluku u predmetnoj stvari (okolnosti koje su cijenjene pri određivanju kalibra oružja iz kojih su u predmetnom događaju vršena ispaljenja, rafalne paljbe, osoba koje su vršile ispaljenja i sl.). Ovim propustima suda, prema navodima iz žalbi branilaca, pobijanom presudom je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud imao u vidu i cijenio protivrječnosti u izvedenim dokazima, te da je pri tome, kada su u pitanju nedosljednosti u iskazima svjedoka A.H. i E.H. datim u istrazi i na glavnom pretresu, u pobijanoj presudi (str. od 248. do 250.), dao jasne i određene razloge zbog čega iskaze ovih svjedoka prihvata vjerodostojnim. Sud pri tome naglašava da su ovi svjedoci, kao očevidci predmetnog događaja u svojim iskazima saglasni, da su u pravcu njih dvojice, te oštećenih E.DŽ. i N.H. pucali optuženi D.M., A.L. i A.M. i da iskazi ovih svjedoka u izjašnjenju o ovim odlučnim činjenicama nalaze uporišta i u drugim izvedenim dokazima (iskazima svjedoka A.J., S.L. i E.B., nalazima i mišljenjima vještaka za balistička vještačenja, njihovih iskaza sa glavnih pretresa i materijalnim dokazima u spisu - čaurama ispaljenih metaka nađenim na mjestu događaja). Osim toga, prvostepeni sud je naveo, da se nesaglasnosti u iskazima ovih svjedoka, a koje su logične i razumne obzirom na predmetna dešavanja, te pozicije iz kojih su svjedoci imali mogućnost opažanja, ne odnose na odlučne činjenice.

Nadalje, kada su u pitanju nesaglasnosti u nalazima i mišljenjima vještaka za balistička vještačenja Brune Franjića i Nedima Mutapčića, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi (str. 241. i 242. prvi pasus), dao razloge zbog čega prihvata nalaz i mišljenje vještaka odbrane Nedima Mutapčića u dijelu u kojem je vještak naveo da je u predmetnom događaju oštećeni E.DŽ. kod sebe imao pištolj "Tetejac" kalibra 7,62 mm, a oštećeni N.H. pištolj "kraću devetku" kalibra 9 mm, iz kojih su vršena ispaljenja i nalaz i mišljenje istog vještaka u dijelu u kojem je ovaj vještak naveo da se na osnovu dimenzija ulaznih rana ne može pouzdano utvrditi kalibar oružja, pozivajući se pri tome na nalaz i mišljenje vještaka za mehanoskopska vještačenja Mladena Novakovića kojeg je prihvatio vjerodostojnim. Osim toga, sud je u pogledu načina ispaljenja projektila iz automata marke "Heckler" dao razloge zbog čega prihvata nalaz i mišljenje vještaka optužbe Brune Franjića koji je naveo da je u predmetnom događaju iz navedenog vatrenog oružja pucano rafalno, a ne prihvata u ovom dijelu nalaz i mišljenje vještaka odbrane Nedima Mutapčića koji je naveo da iz navedenog oružja nije bilo moguće vršiti rafalna ispaljenja, obzirom da je automat bio zamotan u neko platno i da iz tog razloga nije bilo moguće izbacivanje čaura na tlo.

Iz tog razloga, neprihvatljivim se ukazuju žalbeni navodi branilaca u kojima se iznose tvrdnje da prvostepeni sud nije dao ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza i da je time pobijanom presudom učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH.

Neosnovanim su ocijenjeni i žalbeni navodi branilaca optuženih D.M., A.L. i A.M. i da je sud propustio dati razloge o odlučnoj činjenici ko je od optuženih pucao, odnosno ko je ispalio metak koji je rikošetirao i pogodio u grudni koš E.DŽ., ukazujući na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da su optuženi D.M. i A.M. zajedno sa optuženim A.L. postupajući kao saizvršioци preduzeli radnje pucanjem iz vatrenog oružja kojom prilikom su bili naoružani i to D.M. sa automatom marke „Hekler“ kalibra 9x19 mm, optuženi A.M. pištoljem kalibra 7,65 mm, a optuženi A.L. pištoljem kalibra 9x19 mm, što potvrđuju pronađene čaure na mjestu događaja na platou ispred kafića S., zgrade Avaz – Robot centra i stambeno poslovne zgrade zvane T., kojih je bio veći broj i to prema iskazima vještaka Brune Franjića (dokaz optužbe) i Nedima Mutapčića (dokaz odbrane) 7 čaura pronađenih na mjestu događaja (označenih pozicijama 27., 29., 30., 32., 61., 72. i 14.) potiču od automata marke „Hekler“, dok je za čaure pronađene na platou ispred „S.a“ (označene pozicijama 34., 35., 36., 37., 38., 40., 41., 42., 43., 45., 46., 47., 48. i 55.) utvrđeno da pripadaju mecima ispaljenim iz oružja kalibra 9x19 mm, a za pronađene čaure označene pozicijama 25., 39., 44., 49. i 50. utvrđeno da pripadaju mecima ispaljenim iz oružja kalibra 7,65 mm, iz čega proizlazi da su sva tri optužena pucala iz tri vatrena oružja, odnosno ispalili hice u oštećene kojom prilikom je lišen života oštećeni E.Dž., a oštećeni N.H. zadobio povrede, te da je pri tome postojao zajednički cilj sve trojice ovih optuženih da usmrte oštećene E.Dž. i N.H. i da su sva trojica djelovala u tom cilju pucajući iz vatrenog oružja u oštećene koji su se nalazili na platou ispred kafeterije „S.“, tako da je svaki od navedenih optuženih postupao u namjeri da obojicu oštećenih liši života, bez obzira ko je od optuženih uspio pogoditi nekog od oštećenih, što potvrđuje činjenica da su obojica oštećenih (E.Dž. i N.H.) pogođeni iz više različitih oružja. U vezi s tim, neosnovano se u žalbama ukazuje da je sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, jer kako navode, nije utvrđeno ko je ispalio metak koji je rikošetirao i pogodio u grudni koš E.Dž..

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, branilac optuženog A.M. u žalbi navodi, da se pobijana presuda zasniva na zapisniku o izvršenoj obdukciji mrtvog tijela oštećenog E.Dž. izvršenoj od strane vještaka obducenta dr Zdenka Cihlarža, kao nezakonitom dokazu. U vezi sa iznesenim tvrdnjama, pozivajući se na odredbu člana 118. stav 2. ZKP FBiH branilac navodi da tužilac nije bio prisutan pregledu obdukcije leša E.Dž., niti je sačinio zapisnik o upravljanju vještačenjem, niti je potpisao zapisnik o obdukciji leša, iako je to bila njegova zakonska dužnost, zbog čega se po stavu iz žalbe radi o nezakonitom dokazu.

Prema stanju u spisu i obrazloženju pobijane presude (str. 128.) iz naredbe Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KT 0031286 13 od 22.06.2013. godine proizlazi da je vještačenje odnosno obdukcija u predmetnoj stvari, bila povjerena vještaku sudske medicine dr. Zdenku Cihlaržu, koji je u prostorijama Komemorativnog centra u Tuzli izvršio obdukciju mrtvog tijela oštećenog E.Dž. i o izvršenoj obdukciji sačinio zapisnik broj KTA 1105/13 od 23.06.2013. godine.

U takvoj situaciji, kada vještačenje odnosno obdukcija nije bila povjerena specijalizovanoj medicinskoj ustanovi (član 118. stav 1. ZKP FBiH), nego vještaku pojedincu, na predmetnu obdukciju, kako se pravilno ukazuje žalbom branioca, primjenljiva je odredba člana 118. stav 2. ZKP FBiH, prema kojoj vještačenjem (obdukcijom) upravlja tužilac, o čemu vodi zapisnik, čiji je sastavni dio nalaz i mišljenje vještaka obducenta. Međutim, po ocjeni ovog suda, okolnost da prilikom obavljanja predmetnog vještačenja (obdukcije) nije postupljeno u skladu sa odredbom člana 118. stav 2. ZKP FBiH, odnosno da predmetnoj obdukciji nije prisustvovao i istom rukovodio tužilac (obdukciji prisustvovali krim. inspektori MUP-a TK Nebojša Marić i Samir Mešić te krim. tehničar Mehmed Bečić), sama po sebi, ne čini zapisnik o obdukciji mrtvog tijela oštećenog E.Dž. izvršenoj od strane

vještaka za sudsku medicinu dr Zdenku Cihlaržu nezakonitim dokazom u smislu odredbe člana 11. stav 2. ZKP FBiH. Prema odredbi člana 11. stav 2. ZKP FBiH, nezakonit dokaz je onaj dokaz, koji je pribavljen povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala, odnosno onaj koji je pribavljen bitnim povredama procesnog zakona. Pri tome valja imati na umu da se zaključak o nezakonitosti dokaza zbog bitnih (suštinskih) povreda odredaba ovog zakona, ne može zasnivati isključivo na činjenici da je prilikom njegovog pribavljanja eventualno povrijeđena neka odredba procesnog zakona (osim ukoliko to zakonom nije izričito propisano), nego se u tim situacijama mora cijeniti cilj odredbe (koja nije primjenjena ili je prekršena), značaj propusta da se postupi u skladu s njom za osnovna prava i slobode učesnika postupka, kao i značaj tog propusta u odnosu na osnovna načela krivičnog postupka, pa se tek tada može izvesti zaključak o zakonitosti ili nezakonitosti određenog dokaza. Svako suprotno postupanje značilo bi, da bilo koja povreda odredbi procesnog zakona prilikom pribavljanja dokaza, automatski ima za posljedicu nezakonitost tog dokaza. Slijedom svega navedenog, kada se ima u vidu da u žalbi branioca optuženog, nije data nikakva argumentacija u tom pravcu, jer se ne navodi, zbog čega bi to na što se ukazuje u žalbi, bilo od značaja za zakonitost predmetne obdukcije, u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH, ovaj sud nije mogao uvažiti žalbeni prigovor branioca optuženog o nezakonitosti zapisnika o obdukciji mrtvog tijela oštećenog E.DŽ.. Stoga, neosnovani su navodi iz žalbe branioca optuženog, kojima se ukazuje da se pobijana presuda zasniva na nezakonitom dokazu i da je time počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH.

Osporavajući pobijanu presudu braniteljice optuženog A.L. i A.M. navode da je sud povrijedio pravo na odbranu kada nije dozvolio da se prilikom ispitivanja svjedoka A.H. i E.H. koriste zapisnici sa glavnih pretresa kada su ovi svjedoci ispitani u krivičnom postupku kada se odvojeno vodio prema optuženom A.L. po optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KT 0031286 13 od 18.11.2013. godine.

Ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog A.L. ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Iz podataka u spisu, zapisnika sa glavnih pretresa pred prvostepenim sudom održanim u krivičnom postupku protiv optuženog A.L. koji je vođen po optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KT 0031286 13 od 18.11.2013. godine proizlazi da su glavni pretresi po navedenoj optužnici održani pred vijećem (predsjednikom i članovima), u drugom sastavu. Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 011099 18 Kv 9 od 27.04.2018. godine na prijedlog tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona izvršeno je spajanje predmeta tog suda broj 03 0 K 011099 13 K koji se vodio po potvrđenoj optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KT 0031286 13 od 18.11.2013. godine i predmeta tog suda broj 03 0 K 011115 18 K koji se vodio po potvrđenoj optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KT 0034357 13 od 09.03.2018. godine, te je određeno da će se u odnosu na spojene predmete sprovesti jedinstven postupak pred tim sudom i donijeti jedna presuda pod brojem 03 0 K 011099 13 K. U takvoj situaciji, a imajući u vidu sadržaj odredbe člana 266. stav 3. ZKP FBiH, kojom je propisano da, ukoliko se glavna rasprava održava pred drugim sudijom odnosno predsjednikom vijeća, glavna rasprava mora početi iznova i svi dokazi se moraju ponovo izvesti, kako je postupio prvostepeni sud te je ponovo pozvao svjedoke A.H. i E.H., kojom prilikom su ispitani kako direktno tako i unakrsno od strane odbrane.

U vezi s tim, prvostepeni sud je dao određene razloge zašto nije prihvatio navedeni dokazni prijedlog odbrane (str. 70.) kada nije dozvolio da se koriste zapisnici sa glavnih pretresa (kada se vodio postupak po optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KT 0031286 13 od 18.11.2013. godine), koji dokazi su slijedeći načelo neposrednosti ponovo izvedeni, te je odbrana u ponovnom postupku prilikom unakrsnog ispitivanja imala mogućnost osporavanja vjerodostojnosti i kredibiliteta iskaza svjedoka A.H. i E.H.. Neprihvatljivi su i navodi braniteljice optuženog A.L. da je nelogično da sud prilikom ispitivanja svjedoka može koristiti zapisnike iz istrage, a da ne može koristiti zapisnike sa glavnih pretresa (kada se odvojeno vodio postupak protiv A.L.). Ovo iz razloga što su odredbom člana 288. stav 1. i 2. ZKP FBiH propisani uslovi pod kojima se iskazi dati u istrazi mogu koristiti na glavnom pretresu, odnosno pod kojima se zapisnici o takvim iskazima mogu pročitati i koristiti kao dokaz, dok se pri tom odbrana ne poziva na odredbe ZKP FBiH koje je sud eventualno povrijedio odbijanjem navedenog prijedloga. Slijedom navedenog, neosnovanim se ukazuju žalbeni navodi braniteljica optuženih A.L. i A.M. da je odbijanjem navedenog prijedloga počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Netačni su i žalbeni prigovori braniteljice optuženog A.L. da je tačka I/2. izreke u odnosu na A.L. nerazumljiva, jer ne sadrži vrijeme i mjesto izvršenja krivičnog djela, a imajući u vidu da se optuženi A.L. ne pominje u tački I/1 izreke presude. Međutim, odbrana gubi iz vida činjenicu da je u tački II izreke presude prema optuženom A.L. na osnovu odredbe člana 298. tačka e) ZKP FBiH, odbijena optužba da je počinio krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinio krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH (počinjeno dana 22.06.2013. godine oko 20,45 sati, u Tuzli, na platou koji se nalazi između stambene zgrade zv. T. i zgrade zv. „Robot“, a ispred kafeterije „S.“), a koja tačka je činjenično povezana sa tačkom I/2 izreke, kojom je optuženi A.L. oglašen krivim zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 31. počinjeno na štetu E.Dž., Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH počinjeno na štetu N.H. i Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH počinjeno na štetu A.M., iz čega je evidentno da izreka presude nije nerazumljiva, odnosno da se tačke I/1. i I/2. izreke odnose na vrijeme i mjesto činjenično istog događaja.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, branioci optuženih A.L., A.M., te M.M. i D.R. u žalbi dalje navode da je prvostepeni sud postupio protivno odredbi člana 288. stav 2. ZKP FBiH kada je na glavnom pretresu pročitao iskaz iz istrage svjedoka M.H., jer prema navodima žalbi nisu bili ispunjeni uslovi za čitanje iskaza navedenog svjedoka. U vezi sa iznesenim tvrdnjama branioci navode da sud nije postupio po uputama Vrhovnog suda FBiH i nije pokušao pribaviti adresu ovog svjedoka na kojoj boravi u inostranstvu. Ovakvim navodima branioci ukazuju da je prvostepeni sud donošenjem pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 288. stav 2. ZKP FBiH, a što je bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

Ovaj sud nalazi da navedeni žalbeni prigovor nije osnovan.

Prije svega ovaj sud podsjeća da su odredbom člana 288. stav 2. ZKP FBiH propisani izuzeci od načela neposrednosti krivičnog postupka, tako da zapisnici o iskazima datim u istrazi mogu biti na glavnom pretresu pročitani i korišteni kao dokaz, samo u situacijama kada su ispitane osobe umrle, duševno oboljele, ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred

sud nemoguć ili je znatno otežan iz važnih uzroka, ili ako bez zakonskih razloga neće da daju iskaz na glavnoj raspravi.

Iz obrazloženja pobijane presude (strana 44.) proizlazi da je prvostepeni sud na ponovljenom glavnom pretresu vršio pozivanje svjedoka M.H. putem policije na adrese u Tuzli i Seljublju, te je u dopisu upućenom Policijskim upravama Tuzla i Kalesija naveo da ukoliko istog ne pronađu na adresi, od članova njegove porodice pokušaju pribaviti njegovu adresu u inostranstvu. Dalje se navodi da je sud od strane Policijske stanice Kalesija atom broj 08-06/8-2-45-386/25 od 06.02.2025. godine obaviješten da svjedok M.H. nije pronađen na adresi u Seljublju, niti bilo ko od članova njegove porodice, te da se prema saznanjima policije isti nalazi u Švicarskoj, dok iz dopisa Policijske uprave Tuzla PS Centar broj 08-06/7-4-032.3-440/25 od 09.02.2025. godine proizlazi da su na adresi u Tuzli u Ulici I inženjerske brigade pronašli bivšu suprugu svjedoka M.H., J.H.H., koja je izjavila da od 2022. godine nije u kontaktu sa bivšim suprugom, da se isti nalazi u Švicarskoj, ali da ne zna njegovu tačnu adresu. Takođe, sud je imo u vidu i službenu zabilješku Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KT 0034357 13 od 20.11.2024. godine iz koje proizlazi da je postupajući tužilac Kenan Balić dana 19.11.2024. godine stupio u telefonski kontakt sa svjedokom A.H. (sestrić svjedoka M.H.), te pokušao saznati adresu ovog svjedoka u inostranstvu u Švicarskoj, koju nije uspio pribaviti, te je na osnovu odredbe člana 288. stav 2. ZKP FBiH na ponovljenom glavnom pretresu dana 09.05.2025. godine donio odluku da se pročitati i uvede u dokaze izjava ovog svjedoka koju je dao u istrazi, obzirom da je njegov dolazak u sud znatno otežan.

Kako prvostepeni sud u ponovljenom suđenju i nakon preduzetih radnji u cilju pribavljanja adrese navedenog svjedoka u inostranstvu, istu nije uspio pribaviti, na prijedlog kantonalnog tužioca, iskaz svjedoka M.H. iz istrage je pročitati na glavnom pretresu u smislu člana 288. stav 2. ZKP FBiH, jer je dolazak ovog svjedoka pred sud znatno otežan iz važnih razloga, pa neosnovano odbrana optuženih D.M., A.L., A.M., M.M. i D.R., ukazuje da sud nije preduzeo nikakve radnje u cilju pronalaska adrese ovog svjedoka u inostranstvu, kako bi ga pozvao na glavni pretres ili putem međunarodne pravne pomoći obezbijedio njegovo saslušanje putem video linka, i da nisu bili ispunjeni uslovi iz odredbe člana 288. stav 2. ZKP FBiH, za odstupanje od načela neposrednosti.

Stoga, pobijanom presudom nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 288. stav 2. ZKP FBiH, koja je mogla biti od uticaja na zakonitost i pravilnost pobijane presude, na koju branioci u žalbi ukazuju.

Neprihvatljiv je žalbeni navod branioca optuženog A.M. da se optužnica nije mogla podići jer je optuženi nezakonito ispitan u istrazi, odnosno nije propisno upozoren u smislu člana 92. ZKP FBiH, te da je povrijeđena odredba člana 240. stav 5. ZKP FBiH, a koji prigovor je istican i na glavnom pretresu.

Ovaj sud je iz zapisnika o ispitivanju tada osumnjičenog A.M. broj T03 0 KT 0034357 13 od 13.02.2018. godine i broj T03 0 KT 0034357 13 od 08.03.2018. godine sačinjenih u KT TK utvrdio da je optuženi A.M. (u prisustvu branioca Rifata Konjića) upoznat i poučen sa svim svojim pravima (da nije dužan iznositi svoju odbranu i odgovarati na postavljena pitanja, da se može izjasniti o djelu koje mu se stavlja na teret i iznijeti sve činjenice i dokaze koji mu idu u korist i ako to učini u prisustvu branioca da je takav njegov iskaz dopušten kao dokaz na glavnoj raspravi i bez njegove saglasnosti može biti pročitati i korišten na glavnoj raspravi i dr, pa se i pored tih upozorenja izjasnio na način kako je to navedeno u zapisnicima o

ispitivanju osumnjičenog), te mu je na osnovu člana 92. stav 2. ZKP FBiH saopšteno da se sumnjiči za krivična djela Ubistvo iz člana 166., stav 1., u vezi sa članom 31., Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. i 31., Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH i član 52. stav 1. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije, sve u vezi sa članom 54. KZ FBiH, nakon čega je osumnjičeni izjavio da razumije za što se sumnjiči i koji osnovi sumnje postoje protiv njega, te je navedene zapisnike potpisao. Kako iz naprijed navedenih zapisnika proizlazi da je tada osumnjičeni A.M. upoznat sa svim pravima i saopšteno mu za koja krivična djela se sumnjiči, odnosno činjenice i okolnosti za koje se tereti iz kojih proizlaze obilježja krivičnih djela Ubistvo iz člana 166., stav 1., u vezi sa članom 31., Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. i 31., Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH i krivično djelo iz člana 52. stav 1. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije, sve u vezi sa članom 54. KZ FBiH, bez osnova je žalbena tvrdnja da optuženi nije ispitan u svojstvu osumnjičenog u istrazi, pa se ne može prihvatiti žalbeni navod branioca optuženog da je u konkretnom slučaju postupljeno protivno odredbi člana 240. stav 5. ZKP FBiH, kojom je propisano da se optužnica ne može podići ako osumnjičeni nije bio ispitan.

Osporavajući pobijanu presudu branilac optuženog A.M. dalje navodi da sud nakon izvođenja dokaza u smislu člana 276. stav 2. ZKP FBiH nije upitao stranke i branioca da li imaju još dokaznih prijedloga, što je njegova zakonom propisana obligatorna dužnost, te da je time počinio bitnu povredu povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Provjeravajući istinitost žalbenih navoda ovaj sud je iz zapisnika sa glavnog pretresa koji je održan dana 16.05.2026. godine utvrdio da je predsjednik vijeća upitao stranke i branioca da li imaju još dokaznih prijedloga, koji su se izjasnili da nemaju, pa i branioci optuženog A.M., osim braniteljice optuženog A.L. koja je izjavila da ima još jedan dokazni prijedlog (vještačenje municije oduzete od E.H.), koji prijedlog je sud odbio, nakon čega je predsjednik vijeća konstatovao na zapisnik da je dokazni postupak završen. Stoga, nije počinjena bitna odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., a u vezi sa članom 276. stav 2. ZKP FBiH na koju branilac neosnovano ukazuje.

Braniteljica optuženog A.M. neosnovano prigovara da je sud u odnosu na tačku I/2. izreke presude prekoračio optužnicu i povrijedio načelo zabrane reformatio in peius, jer je izvršio određene korekcije, na način da je iz izreke presude izostavio navode koji se odnose na to da je oštećeni N.H. od strane optuženog A.M. zadobio povrede dok je bježao prema kafeteriji „S.”, te da ga je stoga trebao osloboditi od optužbe.

Iz obrazloženja pobijane presude (str. 255.) proizlazi da sud iz izvedenih dokaza nije utvrdio da je oštećeni N.H. zadobio povrede dok je bježao prema kafeteriji „S.s”, nego da je sve povrede oštećeni zadobio prethodno (optuženi A.M., zajedno sa optuženima D.M. i A.L. pucao u pravcu oštećenog), usljed saizvršilačkog djelovanja optuženih, kada su sve povrede i nastale, te je iz izreke presude izostavio navode da je oštećeni od strane optuženog A.H. zadobio povrede dok je bježao prema kafeteriji „S.”. Takvom izmjenom sud nije proširio niti izmijenio optužbu na štetu optuženog, i nije pogoršan njegov procesnopravni položaj, te nije počinjena prethodno navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka. Dakle, okolnost da u nastavku događaja (nakon što je bježao prema kafeteriji S.) optuženi A.M. pucanjem iz pištolja kalibra 7,65 mm u pravcu oštećenog nije prouzrokovao povrede oštećenom, ne dovodi u pitanje krivicu optuženog za već nastalu posljedicu, niti predstavlja osnov za donošenje oslobađajuće presude u tom dijelu kako to pogrešno smatra braniteljica.

Osporavajući prvostepenu presudu iz osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka, braniteljice optuženih A.M. i A.L. pozivajući se na odredbu člana 301. stav 2. ZKP FBiH, u žalbama ističu da prvostepeni sud prilikom objavljivanja presude nije postupio u skladu sa navedenom odredbom zakona, jer nije dao kratke razloge kojima se rukovodio pri donošenju presude kakva je objavljena. Smatraju da je ovakvo postupanje suda rezultiralo povredom prava na odbranu optuženih, koji nisu znali razloge zbog kojih su oglašeni krivim, te da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Odredbom člana 301. stav 2. ZKP FBiH je propisano da će sud prilikom objavljivanja presude saopštiti ukratko razloge za donošenje objavljene presude. U vezi žalbenih tvrdnji braniteljica da je propustom suda da saopšti razloge donošenja presude nakon njenog objavljivanja povrijeđeno pravo na odbranu optuženih, valja naglasiti da će povreda prava na odbranu optuženog postojati onda, kada nisu primijenjena ili kada su nepravilno primijenjena pravila postupka na štetu optuženog. U konkretnom slučaju, optuženima i njihovim braniocima je bilo omogućeno da učestvuju u postupku, da iznose činjenice i predlažu dokaze u svoju korist, da se izjasne o dokazima i navodima suprotne stranke, kao i da nakon dostavljanja pisano izrađene presude koriste pravo na žalbu. Bez osnova su žalbeni navodi braniteljica da zbog navodnog postupanja suda suprotno odredbi člana 301. stav 2. ZKP FBiH optuženi nisu znali razloge zbog kojih su oglašeni krivim i da je time povrijeđeno pravo na njihovu odbranu, obzirom da su objavljivanjem presude optuženi upoznati za koja krivična djela su oglašeni krivim i koje kazne su im izrečene, a pravo na žalbu protiv presude optuženi može iskoristiti tek dostavljanjem pismenog otpravka prepisa presude. Stoga, eventualni propust prvostepenog suda prilikom objavljivanja presude da ukratko saopšti razloge presude ne može predstavljati povredu prava na odbranu optuženog, niti se povreda procesne odredbe kojom je uređeno objavljivanje presude može podvesti pod bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz odredbe člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, braniteljica optuženog A.M. vidi u tome da je sud zasnovao presudu na završnim riječima optuženog D.M., što nije dokaz jer odbrana nije imala mogućnost da ga unakrsno ispita i nije imala mogućnost da ga suoči sa drugim dokazima i tvrdnjama, te je svaki put kada se Kantonalni sud u Tuzli u pobijanoj presudi pozvao na „navode optuženog D.M. date u završnoj riječi“ što je činio mnogo puta u pogledu njegovih navoda da se nalazio u prostorijama „F.“ d.o.o., onda je počinio bitnu povredu odredaba iz člana 312. stav 2., a u vezi sa članom 296. stav 1. ZKP FBiH, koji propisuje da „sud zasniva presudu samo na činjenicama i dokazima koji su izneseni na glavnom pretresu“. Braniteljica optuženog A.L. izjavila je u suštini identične žalbene navode.

Prije svega, iz stanja u spisu i obrazloženju pobijane presude proizlazi da je optuženi u završnoj riječi na glavnom pretresu, iznosio određene činjenice i da je sud svoj zaključak o krivici optuženih zasnovao na dokazima koji su tokom postupka izvedeni na glavnom pretresu koje je cijenio kako pojedinačno tako i u međusobnoj povezanosti, te da se očitovao i o relevantnim navodima stranaka iznesenim u završnim riječima koje su sastavni dio glavnog pretresa (prije nego što je predsjednik vijeća objavio da je glavni pretres završen), između ostalih i optuženog D.M. (u završnoj riječi potvrdio da je iz automata „Hekler“ pucao u E.Dž.). Kako braniteljice u vezi s tim u žalbama ne navode u čemu se ogleda bitna povreda odredaba krivičnog postupka, odnosno zašto smatraju da je to od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude, ovaj sud nije bio u prilici da ispita osnovanost žalbenih tvrdnji

braniteljica optuženih A.M. i A.L. da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., a u vezi sa članom 296. stav 1. ZKP FBiH.

Nadalje, osporavajući pobijanu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, braniteljice optuženih A.M. i A.L. navode da je sud povrijedio pravo na odbranu optuženih odbijanjem prijedloga odbrane za čitanjem akta Obavještajno sigurnosne Agencije naslovljen kao „Informacija“ broj 05-15754/13 od 22.07.2013. godine, koja je označena oznakom „Povjerljivo“ (navode da je ta informacija ključna sa aspekta nepouzdanosti iskaza svjedoka koji su svjedočili na glavnom pretresu govori i o potencijalnom uticaju jednog od svjedoka tj. M.H. na sam sudski postupak, i to putem drugih svjedoka), do koje je sud došao uvidom u spis MUP TK. Pomenutu bitnu povredu braniteljica optuženog A.M. vidi i u tome što sud nije prihvatio predloženi dokaz za vještačenje po vještaku daktiloskopske struke metka kalibra 7,65 mm kako bi se utvrdilo da li na predmetnoj municiji ima tragova papilarnih linija i ukoliko iste pronađe da ih uporedi sa bazom podataka radi identifikacije lica kome pripadaju navedeni tragovi, a vještak za DNK vještačenja utvrdi da li na predmetnoj municiji ima tragova biološkog porijekla i izvrši DNK analizu navedenih tragova, te dobijeni DNK profil uporedi sa profilima u bazi podataka, radi identifikacije lica kome pripadaju navedeni tragovi, koji je neposredno nakon događaja E.H. predao policijskim službenicima, a koje oružje se, kako navodi, neosnovano stavlja u ruke A.M..

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud u vezi naprijed istaknutih prigovora (str. 244. - 246.) dao razloge zašto navedene dokaze odbrane nije prihvatio, pa je tako u vezi Akta Obavještajno sigurnosne Agencije naslovljen kao „Informacija“ broj 05-15754/13 od 22.07.2013. godine, naveo da se radi o operativnim saznanjima policije na kojima sud ne može zasnovati svoju odluku, dok je u odnosu na prigovor da nije prihvatio predloženi dokaz vještačenja po vještaku daktiloskopske struke metka kalibra 7,65 mm koji je oduzet od E.H. radi identifikacije lica kome pripadaju navedeni tragovi, prvostepeni sud naveo da se radi o tri metka koja su oduzeta od svjedoka E.H., te se stoga ne radi o situaciji u kojoj bi se utvrđivalo kome su ti meci pripadali, zbog čega je izvjesno da će se na istima naći tragovi svjedoka E.H., a osim toga sud smatra da ovaj dokaz nije od značaja za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Kako je sud dao određene razloge zašto nije prihvatio navedene dokazne prijedloge odbrane, koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH na koju braniteljice žalbama ukazuju.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke d) ZKP FBiH, braniteljica optuženog A.L. vidi u tome da je došlo do povrede prava na odbranu, obrazlažući komunikaciju sa postupajućim kantonalnim tužiocem navodeći da je „skrivao dokaze“ do kojih je došao u istrazi, pa je tako između ostalog odbrana uvidom u spis MUP TK utvrdila da je A.B., zv. .B. od početka istrage u ovom predmetu tretiran kao osumnjičeno lice (na ponovljenom glavnom pretresu dana 21.02.2025. godine odbrana je izvela dokaz čitanjem iskaza iz istrage A.B., zv. .B.), što je skrivano od odbrane, da je vođena istraga i protiv SA.M., da je pronađen zapisnik o prepoznavanju u kome je svjedok A.H. kao potencijalnog počinioa pokazao na inspektora Ivu Antića, a drugi zapisnik o prepoznavanju u kome A.H. ne uspijeva da prepozna A.L., nego označava policijskog inspektora kao A.L. nikada nije pronađen, te je utvrđeno da je u TCMS vršen naknadni unos dokumentacije tek nakon brojnih dopisa odbrane u kojima se ukazuje na skrivanje spisa. Nadalje, braniteljica ističe da je sud povrijedio pravo

na odbranu i odbijanjem prijedloga da se izvede dokaz saslušanjem vještaka Elmire Karahasanović radi usmenog iznošenja nalaza i mišljenja broj 10-15/4-04-5-3747-4/13 od 07.08.2013. godine, a na okolnost da je na garderobi izuzetoj od A.B. neposredno nakon događaja opisanog u optužnici pronađena krv, odnosno da se izvrši DNK i daktiloskopsko vještačenje garderobe A.B., da se u svojstvu svjedoka ispita policijski službenik Hasan Alić, da se provode vještačenje po vještaku sudske medicine kako bi se utvrdile povrede koje je pretrpio A.L. i da pribavi izvod iz kaznene evidencije za oštećene. U suštini identične žalbene navode izjavili su i branioci optuženog A.M..

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Prije svega, očitujući se na prigovore odbrane da je tužilac „skrivao dokaze“ iz istrage prvostepeni sud navodi da je odbrani omogućen uvid u dokaze koji su se nalazili u prostorijama MUP-a TK Tuzla (između ostalog naredbe o obustavi istrage protiv SA.M. i A.B. zv., „B.“), pa u vezi s tim, prvostepeni sud navodi da se naredbom o obustavi istrage u odnosu na tada osumnjičenog SA.M. ne dokazuju činjenični navodi optužnog akta u odnosu na optužene osobe, niti je to slučaj sa dokazima koji se odnose na A.B. zv. „B.“ koji je bio predmet istrage, dok dokaz na koji odbrana ukazuje da im je sakriven i to Izvještaj o počinjenju krivičnog djela, ne predstavlja dokaz u krivičnom postupku. Kako pri svemu tome i sama odbrana tvrdi da je uspjela da dođe do pojedinih informacija koje su naknadno dobili, pravilan je stav prvostepenog suda na str. 247. po kome se odbrana naknadno upoznala čak i sa dokazima koji su se nalazili u prostorijama MUP-a Tuzlanskog Kantona iz Tuzle, te da su imali dovoljno vremena da adekvatno pripreme odbranu, a iz stanja spisa ne proizlazi da je tužilac odbrani uskraćivao dokaze.

Ovaj sud podsjeća da je pravo suda da odbije izvođenje pojedinog dokaza kao nepotrebnog, ali je obavezan da u tom smislu da adekvatno obrazloženje. Tako iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud na ponovljenom glavnom pretresu odlučio i o dokaznim prijedlozima braniteljice optuženog A.L. (da se izvede dokaz ispitivanjem vještaka Elmire Karahasanović radi usmenog iznošenja nalaza i mišljenja broj 10-15/4-04-5-3747-4/13 od 07.08.2013. godine, a na okolnost da je na garderobi izuzetoj od A.B. neposredno nakon događaja opisanog u optužnici pronađena krv, odnosno da se izvrši DNK i daktiloskopsko vještačenje garderobe A.B., da se u svojstvu svjedoka ispita Hasan Alić, da se provode vještačenje po vještaku sudske medicine kako bi se utvrdile povrede koje je pretrpio A.L. prilikom pada zbog zdravstvenih problema) te je na str. 92. dao razloge zašto nije prihvatio te dokazne prijedloge. Tako prvostepeni navodi da je odbio prijedlog braniteljice optuženog A.L. da se na ponovljenom glavnom pretresu izvede dokaz ispitivanjem vještaka Elmire Karahasanović radi usmenog iznošenja nalaza i mišljenja broj 10-15/4-04-5-3747-4/13 od 07.08.2013. godine, a na okolnost da je na garderobi izuzetoj od A.B. neposredno nakon događaja opisanog u optužnici pronađena krv, jer se tužilac prethodno izjasnio da nije sporno da je na majici i tri para patika A.B. vještak Elmira Karahasanović konstatovala prisustvo tragova krvi humanog porijekla (u mikro količini), jer je za optužbu i za odbranu nesporno da su iz tih tragova krvi pripremljeni DNA izolati u kojima je kvantifikacijom DNA RT-PCR metodom ustanovljena nedovoljna količina humane DNA za daljnju individualizaciju, iz kojeg razloga se izvođenjem ovog dokaza ne bi dokazala nijedna odlučna činjenica u ovoj krivičnoj stvari. U vezi sa dokaznim prijedlogom da se u svojstvu svjedoka ispita Hasan Alić sud je ovaj prijedlog odbio kao nepotreban dokaz, jer se radi o operativnim policijskim podacima koji kao takvi nisu od odlučnog značaja za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. U vezi prijedloga odbrane da se na osnovu nalaza i mišljenja ljekara specijaliste Doma zdravlja Živinice broj 21015/13 od 24.06.2013. godine izvrši medicinsko

vještačenje po vještaku sudske medicine dr. Emiru Aliću i utvrdi koje povrede je pretrpio A.L., sud je odbio navedeni dokaz nepotrebnim, jer iz svjedočenja više ispitanih svjedoka na glavnom pretresu proizlazi da su vidjeli optuženog A.L. neposredno nakon predmetnog događaja, kako leži na zemlji, te da su ga dizali da mu pomognu, iz čega i bez obavljenog vještačenja proizlazi da je ozljede koje je zadobio optuženi A.L. mogao zadobiti prilikom pada, te je dao razloge zašto je odbio i prijedlog branioca optuženog A.M. da se pribave podaci iz krivične i prekršajne evidencije za E.DŽ., A.H., E.H. i N.H. (jer je taj dokaz nepotreban i nije od značaja, naročito jer sud ne može vršiti ocjenu iskaza svjedoka A.H., N.H. i E.H. na osnovu činjenice da li su ranije krivično ili prekršajno kažnjavani). Kako je sud dao odgovarajuće razloge zašto je odbio navedene dokazne prijedloge odbrane, neosnovanim se ukazuju navodi iz žalbi branilaca da je sud odbijanjem njihovih dokaznih prijedloga povrijedio pravo na odbranu i da je time učinjena bitna povreda odgradaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Neosnovani su i žalbeni navodi branilaca optuženih D.M., A.M., D.R. i M.M. da je sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke k) ZKP FBiH, jer nije dao razloge u pogledu umišljaja optuženih u odnosu na krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinu krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH (tačka I/1. izreke), te da se u konkretnom slučaju samo kroz ocjenu umišljaja optuženih moglo odgovoriti na pitanje da li su optuženi počinili krivično djelo koje im je stavljeno na teret.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud u odnosu na optužene D.M., A.M., D.R. i M.M. (tačka I/1. izreke), naveo da su optuženi na mjestu događaja bili svi naoružani, te su bili svjesni ovih činjenica, da su vidjeli da ih predvodi optuženi D.M., koji nije zaposlenik „F.a“, koji je nosio automat, i nesumnjivo su sva četvorica optuženih bili svjesni mogućnosti da se neka osoba usmrti ili teško tjelesno ozljedi, pa su i pored toga odlučili da u tome učestvuju, što znači da su svjesno htjeli da budu u sastavu te grupe ljudi koja postupuje s tim ciljem počinjenja više ponovljenih krivičnih djela u kratkom vremenskom razmaku, dakle, da su postupali sa direktnim umišljajem. Kako je prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude naveo razloge zbog kojih je utvrdio da su optuženi postupali sa direktnim umišljajem, te našao da su se preduzimanjem opisanih radnji ostvarila bitna obilježja krivičnog djela Učestvovanje u grupi ljudi koja počinu krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH, to se suprotni žalbeni navodi branilaca optuženih ukazuju neosnovanim.

Osporavajući pobijanu presudu branioci optuženih D.M., A.M. i A.L. dalje navode da sud nije dao razloge u pogledu umišljaja optuženih i u odnosu na krivična djela ubistava (tačka I/2. izreke).

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud na osnovu izvedenih dokaza utvrdio da su optuženi na lice mjesta došli naoružani, da su pucanjem iz vatrenog oružja u oštećene bili svjesni da ih mogu usmrtiti i to optuženi D.M. iz automata, a optuženi A.L. i A.M. iz pištolja, sa zajedničkim ciljem da usmrte E.DŽ. i N.H. (što je potvrđeno i činjenicom da su obojica oštećenih pogodoeni iz više vrsta oružja), a optuženi A.L. i sa direktnim umišljajem da usmrti i oštećenog A.H. (u kojeg je pucao i kojeg je pogodio metkom u predjelu oka, dakle u slučaju oštećenog A.H. samo pukim slučajem nije došlo do teže tj. smrtno posljedice oštećenog, obzirom na lokaciju ozljede, jer se radi o izrazito pogodnom sredstvu za lišenje života neke osobe), te da iz načina učinjenja ovih krivičnih djela ubistva i pokušaja ubistva na štetu oštećenih E.DŽ. i N.H. proizlazi da su optuženi D.M., A.M. i A.L.

postupali sa direktnim umišljajem da ih usmrte, a pored toga optuženi A.L. i sa direktnim umišljajem da usmrti i oštećenog A.H. kojeg je pogodio metkom u čelo, jer su bili svjesni da pucanjem u oštećene iste mogu usmrtiti, što su i htjeli, sa ciljem da se obračunaju sa oštećenima. Prvostepeni sud zaključuje da iz izvedenih dokaza proizlazi da su glavna meta napada bili oštećeni E.DŽ. i N.H. koji su tada stajali na platou koji se nalazi ispred kafića „S.“ i da je postojao zajednički cilj optuženih D.M., A.L. i A.M. da usmrte ove oštećene, te da su sva trojica optuženih zajedno djelovala u tom cilju, pucajući u oštećene iz vatrenog oružja koje su imali, tako da je svaki od navedenih optuženih bio svjestan da će zajedničkim djelovanjem, pucanjem iz vatrenog oružja usmrtiti obojicu oštećenih, bez obzira ko je od optuženih uspio pogoditi kojeg od oštećenih, što potvrđuje činjenica da su oštećeni E.DŽ. i N.H. pogodeni iz više oružja, a samo je oštećeni A.H., koji je u tom momentu bio fizički odvojen od oštećenih E.DŽ. i N.H. (jer je sjedio u vozilu VW „Vento“), pogoden jednim metkom od strane optuženog A.L., koji je i jedini pucao u njega. Kako je prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude naveo razloge zbog kojih je utvrdio da je umišljaj optuženih, prilikom preduzimanja radnji izvršenja (naprijed navedenih) bio usmjeren na usmrćenje oštećenih, te našao da su se preduzimanjem tih radnji ostvarila bitna obilježja predmetnih krivičnih djela, to se suprotni žalbeni navodi branilaca optuženih ukazuju neosnovanim.

U vezi s tim, neosnovani su i žalbeni navodi branioca optuženog D.M. da se kada je u pitanju umišljaj optuženog, pucanjem u rame E.DŽ. može raditi samo o umišljaju povređivanja E.DŽ. (optuženi ga pogodio sa dva prostrela ulaznih otvora postavljenih jedan uz drugi lijevog ramena sa ukaznim otvorima sprijeda) i da se obzirom na lokalitet povreda radi o krivičnom djelu ubistva u pokušaju. Ovo iz razloga što su optuženi, zajedno kao saizvršioci pucanjem iz vatrenog oružja kako je to prethodno odgovoreno, sa umišljajem počinili krivična djela ubistva i pokušaja ubistva na štetu oštećenih E.DŽ. i Naila Hožića.

Osporavajući pobijanu presudu braniteljica optuženog A.L. dalje ističe da sud u presudi iako optuženog oglašava krivim da je predmetna krivična djela počinio sa direktnim umišljajem, u izreci niti u obrazloženju presude se ne poziva na odredbu člana 37. ili 38. KZ FBiH, a što je bio dužan da učini ako tvrdi da se radi o direktnom umišljaju, jer je to obaveza suda propisana odredbom člana 300. stav 1. tačka b) ZKP FBiH, te da je ovakvim nepravilnim postupanjem prvostepenog suda protivno izričitoj zakonskoj odredbi počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka, jer je ista od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

Ovim žalbeni navodi nisu osnovani.

Kako su optuženi tačkom I/2 izreke presude oglašeni krivim da su počinili krivična djela ubistva iz člana 166. stav 1. KZ FBiH koja se mogu počiniti samo sa umišljajem, onda nije ni bilo potrebe da se u izreci presude sud poziva na odredbu člana 37. KZ FBiH, dok se na odredbu člana 38. KZ FBiH (nehat) nije ni mogao pozvati, jer su optuženi postupali sa umišljajem. Pri tome je potrebno napomenuti da iz činjeničnog opisa i datih razloga u obrazloženju presude proizlazi da je optuženi postupao sa direktnim umišljajem. Slijedom navedenog, suprotni navodi braniteljice optuženog kojom ukazuje na pomenutu povredu odredaba krivičnog postupka se ukazuju neosnovanim.

Braniteljica optuženog A.M. dalje navodi da je izreka (tačka I/2.) protivrječna obrazloženju, jer se u izreci navodi da je A.M. pucao za NH, a iz obrazloženja proizlazi da je sud poklonio vjeru iskazu E.B. iz istrage u kojem se određeno izjasnio da je vidio da D.M. zv „B.“ trči iza N. i puca u njega, te smatra da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Iz izreke pobijane presude (tačka I/2.) proizlazi da su krivičnopravne radnje koje se odnose na krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, a u vezi sa članom 28. i 31. KZ FBiH počinjeno na štetu oštećenog N.H. poduzeli optuženi D.M., A.M. i A.L., za koje su oglašeni krivim da su ga počinili kao saizvršioc. U obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud se pozvao na konkretne radnje i ulogu u predmetnom događaju optuženih, cijeneći iskaze svjedoka očevidaca predmetnog događaja (iskaza svjedoka A.H., E.H., E. B.) koji su potvrdili da su optuženi D.M., A.M. i A.L., iz neposredne blizine pucali u pravcu oštećenih E.DŽ. i N.H.. To što je svjedok E.B. naveo da je optuženi D.M., osim što je pucao (zajedno sa D.M. i A.L.) i trčao, dok je u izreci navedeno da je trčao i pucao A.M., ne čini izreku pobijane presude (tačka I/2.) protivrječnom razlozima iznesenim u obrazloženju, jer su, kako je navedeno i u izreci presude, optuženi D.M., A.M. i A.L., iz neposredne blizine zajedno pucali u pravcu oštećenih E.DŽ. i N.H.. Slijedom navedenog, nisu prihvatljivi naprijed istaknuti žalbeni navodi branilaca, kojima se ukazuje da je izreka pobijane presude (tačka I/2.) protivrječna razlozima iznesenim u obrazloženju iste, te nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Branioци optuženih M.M. i D.R., osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka u žalbama navode, da u obrazloženju pobijane presude, kada su u pitanju optuženi M.M. i D.R. sud nije dao razloge zašto smatra da su ovi optuženi, i na koji način, svojom prisutnošću ili stavom odobravanja, doprinijeli ili odobravali zajedničko djelovanje grupe, odnosno počinjenje krivičnih djela ubistava. S tim u vezi se u žalbama branilaca navodi, da su se optuženi M.M. i D.R. kao uposlenici agencije „F.“ koja je bila zadužena za pružanje usluga zaštite u kafeteriji „S.“, postupajući po radnom nalogu šefa E.R. koji je obaviješten da je u kafeteriji „S.“ došlo do verbalnog duela između uposlenika agencije „F.“ i osoba bliskih M.H., sa ostalim pripadnicima ove agencije (prema izreci presude njih 10 do 15) koji se ni u izreci, a niti u obrazloženju presude ne navode, među kojima su bili i Emir Tabudić i Izudin Hadžić koji su takođe bili zaduženi oružjem, uputili prema kafeteriji „S.“, te da optuženi M.M. nije ni stigao na plato kafeterije kada je započela pucnjava, dok je optuženi D.R. tom prilikom bio napadnut od strane oštećenog N.H., te pri tome teško ranjen i životno ugrožen. Ovim navodima branioци ukazuju da je pobijanom presudom učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori branilaca optuženih M.M. i D.R. nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude (str. 255. i 256.) proizlazi da je prvostepeni sud dao razloge zašto smatra da su optuženi M.M. i D.R. bili u sastavu grupe ljudi koji su svojom prisutnošću i stavom odobravanja, doprinijeli i odobravali zajedničko djelovanje grupe, odnosno počinjenje krivičnih djela ubistava od strane optuženih D.M., A.M. i A.L.. Tako prvostepeni sud između ostalog navodi da su se optuženi M.M. i D.R. kao uposlenici agencije „F.“ (njih deset do petnaest) sa optuženim D.M. i A.M. naoružani, uputili prema kafeteriji „S.“, da su vidjeli da ih predvodi optuženi D.M., koji nije zaposlenik „F.a“, koji je nosio automat i da su sva četvorica optuženih bili svjesni mogućnosti da se neka osoba usmrti ili teško tjelesno ozljedi, pa su i pored toga odlučili da u tome učestvuju, što znači da su svjesno htjeli da budu u sastavu te grupe ljudi koja postupa s ciljem počinjenja više ponovljenih krivičnih djela u kratkom vremenskom razmaku. Osim toga, prvostepeni sud navodi da se u konkretnom slučaju optuženi M.M. i D.R. nisu slučajno ili iz radoznalosti zatekli na mjestu djelovanja grupe tj. mjestu događaja, a pogotovo nisu odvrćali učesnike grupe od nasilnog djelovanja odnosno počinjenja krivičnih djela, niti se suprotstavili djelovanju učesnika grupe odnosno grupe kao cjeline, te da je upravo zajedničko postupanje grupe i pojedinaca u grupi i

u slučaju da samo neki od članova grupe počine neko od navedenih krivičnih djela odnosno radnji tj. akata nasilja propisanih odredbom člana 341. stav 1. KZ FBiH, rezultat one volje koju nosi grupa, te zaključuje da su optuženi D.R. i M.M. nesporno bili u sastavu navedene grupe ljudi, svjesni mogućnosti da se neka osoba usmrti ili teško tjelesno ozlijedi, te su tom prilikom i oni bili naoružani jer su imali pištolje, čime je jasno iskazana njihova pripadnost navedenoj grupi ljudi, čime su doprinosili i odobravali zajedničko djelovanje grupe i počinjenje akata nasilja odnosno krivičnih djela. Kako je prvostepeni sud dao razloge zašto smatra da su optuženi M.M. i D.R. bili u sastavu grupe ljudi koji su svojom prisutnošću i stavom odobravanja, doprinijeli i odobravali zajedničko djelovanje grupe, odnosno počinjenje krivičnih djela ubistava od strane optuženih D.M., A.L. i A.M. (odredbom člana 341. stav 1. KZ FBiH inkriminisano i samo učestvovanje u takvoj grupi ljudi), onda su neosnovanim ocjenjeni žalbeni navodi branilaca da su ti razlozi izostali i da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Osporavajući pravilnost pobijane presude braniteljice optuženog A.M. i A.L. navode da je sud pogrešno utvrdio odlučnu činjenicu da su optuženi D.M. i A.M. bili u lošim odnosima sa M.H. i uticaju takvog sukoba na dešavanja inkriminisanog događaja, tvrdnjom da je taj zaključak zasnovan isključivo na iskazu svjedoka M.H. koji je „nezakonito“ pročitao na glavnom pretresu.

Prije svega, ovaj sud napominje da iskaz svjedoka M.H. nije pročitao „nezakonito“ (pročitao iskaz iz istrage u smislu člana 288. stav 2. KZ FBiH), na koji prigovor je ovaj sud prethodno odgovorio. U vezi sa istaknutim prigovorima da je sud pogrešno utvrdio odlučnu činjenicu da su optuženi D.M. i A.M. bili u lošim odnosima sa M.H. i uticaju takvog sukoba na dešavanja inkriminisanog događaja, prvostepeni sud se pozvao na iskaz svjedoka M.H. koji je naveo da je siguran da je on bio meta ovog napada, da se u avgustu mjesecu 2008. godine razišao sa braćom Mehić, da su oni prebili njegovog rođaka K.S. i da od tada nisu u dobrim odnosima. Iskaz svjedoka M.H. sud je doveo u vezu sa iskazom svjedokinje J.H. H. (bivša supruga svjedoka) koja je između ostalog navela da poznaje braću A.M. i D.M. kao i A.L. odranije, da su braća M. i njen suprug M.H. bili u lošim odnosima i da je optuženi D.M. dolazio ispod prozora njihovog stana i prijetio im, te da taj sukob traje dugo, kao i u vezu sa iskazom svjedoka E.H. iz kojeg takođe proizlazi „da mu je poznato da su M.H. i braća M. bili u lošim odnosima, ali ne zna zbog čega“, na osnovu kojih iskaza je sud utvrdio da su, kako je to navedeno u činjeničnom opisu izreke presude optuženi D.M. i A.M. bili u lošim odnosima sa M.H. zv. „Š.“.

Osim toga, iskaz svjedoka M.H. kako to tvrdi braniteljica optuženog A.L. nije u suprotnosti sa iskazima svjedoka M.K., I.K., E.Dž., A. i A.K., jer su i ovi svjedoci, kao i svjedok M.H., kako to proizlazi iz njihovih iskaza na koje se sud pozvao u presudi, potvrdili da je tu veče bilo otvorenje kafeterije „S.“, da je ulaz bio zatvoren, te da je došlo do sukoba između zaštitara i E.Dž. oko ulaska u kafeteriju „S.“, a koji je razriješen, tako što su vlasnici objekta (M. i I.K.) dozvolili da E.Dž. sa društvom u kojem je bio i M.H. sjednu u baštu objekta i koriste toalet u unutrašnjosti objekta (M.H. izjavio da se sjeća da je gazda kafića rekao E.Dž. da je dozvoljeno da uđe u unutrašnjost kafića u toalet), nakon čega je taj sukob prestao, te je sud i ove iskaze prihvatio vjerodostojnim. U vezi s tim, kako je prvostepeni sud dao razloge zbog čega je prihvatio vjerodostojnim iskaz svjedoka M.H., koje razloge prihvata i ovaj sud, neosnovan je žalbeni navod braniteljice optuženog A.L. da je taj iskaz nevjerodostojan i da je u suprotnosti sa iskazima navedenih svjedoka.

Nadalje, neosnovano se žalbom braniteljice optuženog A.M. pobija pravilnost činjeničnog zaključivanja prvostepenog suda da su u konkretnom slučaju optuženi došli na

lice mjesta u koloni i da ih je predvodio optuženi D.M.. U vezi s tim, braniteljica navodi da je sud pogrešno cijenio vjerodostojnim iskaz svjedokinje A.J. koja je događaj posmatrala iz kafića, pa isti ne može biti pouzdan dokaz, kao i iskaz svjedoka S.L. iz istrage koji je takođe nepouzdan, jer je ovaj svjedok dao razloge zašto je došlo do odstupanja u njegovom kazivanju na glavnom pretresu u odnosu na iskaz iz istrage.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je svjedokinja A.J. između ostalog navela da je u vrijeme kada se događaj desio radila zajedno sa svjedokom S.L. u kafiću "...", da je kritične prilike vidjela 10-15 ljudi u grupi, od kojih su većina nosila uniformu osiguranja „F.“, da su isti protrčali noseći nešto u rukama i da je na čelu te kolone bila visoka osoba krupnije građe koja je nešto nosila u rukama, umotano u krpu ili majicu, da to lice nije bilo obučeno u uniformu „F.a“. Iskaz svjedokinje A.J. sud je doveo u vezu sa iskazom svjedoka S.L. koji je na glavnom pretresu naveo da to veče nije vidio optuženog D.M. zv. „B.“, zbog čega mu je tužilac prezentovao iskaz iz istrage u tom dijelu kada je svjedok naveo da je kritične prilike, kada je bilo otvorenje kafića „S.“, vidio grupu od oko 15 ljudi od kojih je većina bila u uniformama „F.“, a sa njima je bio i D.M. zv. „B“, kojeg poznaje iz grada i koji je tada imao dugu crnu kosu vezanu u rep, da je bio prvi u toj grupi koja se kretala iz pravca Mercatora, odnosno kafe bara „Amaro“, te da je vidio da je on prvi počeo da puca iz puške koja je bila zamotana nekom krpom, vidio je da je pucao rafalno u E.Dž. i da ga je pogodio, a nije vidio da li je D.M. još nekog pogodio, te da je vidio da N.H. leži u bašti novootvorenog kafića „S.“. Po mišljenju ovog suda pravilno prvostepeni sud prihvata vjerodostojnim iskaz ovog svjedoka iz istrage u dijelu u kojem potvrđuje da je na licu mjesta vidio D.M. kojeg poznaje iz grada (opisuje da je tada imao dugu crnu kosu vezanu u rep), koji je bio prvi u toj grupi koja se kretala iz pravca Mercatora i koji je prvi počeo da puca iz puške koja je bila zamotana nekom krpom, te da su njegovi navodi da kada je davao izjavu u istrazi „da je bio pod šokom i da ne zna ni šta je kome rekao“ neuvjerljivi i paušalni. Osim toga, pravilno prvostepeni sud zaključuje da je iskaz ovog svjedoka saglasan sa iskazom svjedokinje A.J. koji takođe prihvata vjerodostojnim (izjavila da je vidjela 10-15 ljudi u grupi, od kojih su većina nosila uniformu osiguranja „F.“, da su isti protrčali i da je na čelu te kolone bila visoka osoba krupnije građe koja je nešto nosila u rukama). Stoga su neosnovani žalbeni navodi braniteljice optuženog da je sud na osnovu „nepouzdatih iskaza svjedoka“ pogrešno utvrdio činjenicu dolaska na lice mjesta optuženog D.M. u grupi koju je predvodio.

Vjerodostojnost iskaza svjedokinje A.J. nije dovedena u pitanje ni žalbenim navodima braniteljice optuženog A.M. tvrdnjom da je ova svjedokinja pogrešno opisala kako su kritične prilike bili obučeni pripadnici zaštitarske agencije „F.“. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud imao u vidu da je svjedokinja navela da su bili obučeni u žute majice i crne pantalone, a radilo se o crnim majicama sa žutim natpisima „F. Security“ na prednjoj i zadnjoj strani, pri čemu je navela da su isti trčali, zbog čega prvostepeni sud nalazi da je mogućnost ovakve pogreške još veća, pa i ovaj sud smatra da navedeno ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza svjedokinje A.J..

Osporavajući pravilnost činjeničnog stanja braniteljica optuženog A.M. dalje navodi da prvostepeni sud nije cijenio iskaz svjedokinje prim. dr. Verice Vukotić, koja je utvrdila da optuženi ima oslabljen vid pogotovo u uslovima smjene dana i noći, zbog čega je, kako navodi, sud izveo pogrešan zaključak da je optuženi A.M. pucao u oštećene iz pištolja kalibra 9x19mm (skupa sa optuženim D.M. i DA.L.). Tvrdnja braniteljice je da je optuženi bio nesposoban da puca, zbog „nemogućnosti korištenja oružja uslijed uslova smjene dana i noći“, u kojem periodu se desio predmetni događaj.

Ovi žalbeni navodi takođe nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da se prvostepeni sud cijenio iskaz svjedokinja prim. dr. Verice Vukotić, da optuženi A.M. ima zdravstvenih problema sa vidom i oslabljen vid, posebno u noćnim uslovima, te je naveo da je njen iskaz potkrijepljen i sa obimnom medicinskom dokumentacijom na ime ovog optuženog, koji iskaz je prihvatio vjerodostojnim. Pri utvrđivanju ove odlučne činjenice, a vezano za istaknuti prigovor braniteljice sud je imao u vidu i iskaze svjedoka J.H. H., E.H. i A.H. koji su prilikom rekonstrukcije događaja naveli da je još uvijek bilo vidljivo i bilo je dnevne svjetlosti, ali se počelo smrkavati, kao i iskaz optuženog A.M. koji je na glavnom pretresu, kao i prilikom rekonstrukcije događaja, potvrdio da je sa više drugih pripadnika njegove zaštitarske agencije „F.“ bio na mjestu događaja, opisivao je šta je tom prilikom vidio, prisustvovao je u dijelu rekonstrukcije događaja koja se dana 25.10.2019. godine djelimično odvijala u noćnim uslovima (što se vidi na video snimcima sačinjenim prilikom rekonstrukcije događaja) i tom prilikom nije uočeno da je imao bilo kakvih problema u tim uslovima, sa kretanjem, opažanjem i sl. Osim toga, sud je iz iskaza svjedoka, neposrednih očevidaca A.H. i E.H. utvrdio da je ovaj optuženi pucao na licu mjesta iz nekog manjeg pištolja. S tim u vezi, prvostepeni sud je cijeneći iskaz svjedoka dr Verice Vukotić, te dovodeći ovaj iskaz u vezu sa iskazima svjedoka i materijalnim dokazima, pravilno utvrdio da optuženi A.M. ima zdravstvenih problema sa vidom, ali da se optuženi samostalno kreće (pri tom koristi samo naočale), te da je, kako proizlazi i iz iskaza svjedoka, neposrednih očevidaca, optuženi pucao na licu mjesta iz pištolja, odnosno da je bio sposoban da puca iz vatrenog oružja „usljed uslova smjene dana i noći“, koje razloge kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Braniteljice optuženog A.M. i A.L. osporavajući pravilnost činjeničnog zaključivanja prvostepenog suda da su u konkretnom slučaju optuženi D.M. i A.L. došli na lice mjesta zajedno, navode da sud pogrešno cijeni iskaz svjedoka A.M. iz istrage i na njemu zasniva svoj zaključak o dolasku optuženih na lice mjesta, jer iz tog iskaza ne proizlazi njihov zajednički dolazak. Osim toga, braniteljica optuženog A.L. navodi da iz iskaza svjedoka E. M. i I.M. proizlazi da je A.L. krenuo prema parkingu Merkatora dok traje pucnjava, jer Ibru Musića početak pucnjave zatiče između parkinga Merkatora i zgrade T. i u tom trenutku vidi A.L. kako sjedi na tlu pored auta, pa je kako navodi, jedini logičan zaključak da je opušeni L. do parkinga Merkatora, gdje je pao u nesvjest došao prije svih ostalih, te da nije ni mogao učestvovati u sukobu.

Ovakvi žalbeni navodi ne mogu dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog pobijanom presudom.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je svjedok Aladin Morankić na glavnom pretresu izjavio da je na lice mjesta došao sa optuženim D.M. zv. „B“, da je A.K. došao sa svojim vozilo Punto (parkirali se ispred Merkatora), te da nije vidio A.L., pa mu je zbog razlika sa iskazom iz istrage tužilac prezentovao njegov iskaz iz istrage kada je svjedok izjavio da je vidio da svojim vozilom dolazi A.L. zv. „Š“, koji se parkirao pored njih, da su svi zajedno izašli iz vozila (vidio optuženog A.M. pored zgrade „T.“ sa desetak osoba obučenih u uniformu „F.a“) i krenuli u pravcu kafića „S.“, a koji iskaz je sud doveo u vezu sa iskazima svjedoka A.H., N.H. i E.H., da su kritične prilike zajedno sa optuženim D.M. osobe koje su ih napale uz upotrebu vatrenog oružja bili i optuženi A.M. i A.L., te je prihvatio vjerodostojnim iskaz ovog svjedoka iz istrage. U vezi s tim, pravilno prvostepeni zaključuje da su neprihvatljivi žalbeni navodi braniteljice da je opušeni L.do parkinga Merkatora, gdje je pao u nesvjest došao prije svih ostalih, te da nije ni mogao učestvovati u sukobu.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja nije dovedena u pitanje ni žalbenim navodima braniteljice optuženog A.L. da optuženi nije učestvovao u oružanom sukobu, jer iz iskaza svjedoka E.M. i I.M. proizlazi da su u vrijeme pucnjave vidjeli jedno lice (A.L.) koje je bilo naslonjeno uz točak auta ispruženih nogu, djelovalo je kao da je pijan, a kada je ustao i krenuo prema njima malo se ljuljao. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud cijenio iskaze svjedoka E.M. i I.M., (zaposlenici u zaštitarskoj agenciji „F.“) koji su potvrdili da je došlo do pucnjave ispred kafića „S.“, da je tu bilo i neko lice koje je bilo naslonjeno uz točak auta ispruženih nogu, djelovalo je kao da je pijan, a kada je ustao i krenuo prema njima malo se ljuljao, te sud prihvata da je optuženi A.L. kritične prilike imao zdravstveni problem sa srcem (ta činjenica potvrđena i iskazima drugih svjedoka), ali prvostepeni sud pravilno zaključuje je do toga došlo neposredno nakon aktivnog učešća optuženog u događaju koji je predmet optužbe kako proizlazi prije svega iz iskaza svjedoka, neposrednih očevidaca A.H. i E.H., te da je optuženi A.H. naveo da je u njega pucao upravo optuženi A.L. i to „u predjelu čela kada mu je ispalo oko“, kojom prilikom je zadobio teške tjelesne povrede.

Nadalje, osporavajući pravilnost pobijane presude braniteljica optuženog A.M. navodi da sud nije cijenio iskaze svjedoka D, Z.M., H.T. i N.K., koji su kritične prilike bili u kafiću „S.“ prilikom njegovog otvaranja, koji, kako navodi, nisu vidjeli da je optuženi A.M. imao oružje i da je pucao. Suprotno navodima braniteljice, prvostepeni sud je najprije iznio sadržinu iskaza ovih svjedoka koji su potvrdili da je u blizini objekta „S.“ došlo do pucnjave, ali da nemaju saznanja o detaljima događajima tj. ko je pucao, ko je povrijeđen i sl., pa nalazi da njihovi iskazi nisu od odlučnog značaja, a da je nešto konkretniji samo iskaz svjedoka Hazima Terzića koji je potvrdio da je vidio tri ranjene osobe, ali koje nije identifikovao, te prisustvo M.H. i njegove tadašnje supruge J.H.H. na mjestu događaja neposredno nakon pucnjave, kako to proizlazi i iz njihovih iskaza.

Braniteljica optuženog A.M. dalje navodi da nije dokazano da je bilo ko tukao oštećenog N.H. (tačka I/2. izreke), jer to ne proizlazi iz izvedenih dokaza. Nasuprot tome, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud svoj zaključak da su N.H. tukli na licu mjesta zasnovao na iskazu svjedoka E.H. koji je neposredni očevidac događaja, koji je u svom iskazu naveo da je više pripadnika „F.a“ tuklo oštećenog N.H. nakon što je bježao i pao u baštu „S.a“, kao i na iskazu svjedoka oštećenog N.H. koji je potvrdio da je „ta grupa koju je predvodio D.M. navalila na njega i ne zna više ni ko ga je tukao, molio ih je da ga puste, jer nije nikome bio ni kriv ni dužan, niti je koga uvrijedio“. Osim toga, prvostepeni sud je iskaze ovih svjedoka doveo u vezu sa iskazom vještaka prof. dr. Vede Tuće iz kojeg proizlazi da je oštećeni N.H. zadobio nagnječno razdernu ranu u stražnjem desnom tjemenom dijelu glave, krvni podliv sa nagnječno razdernom ranom u donjem vanjskom dijelu i malo desno, krvni podliv u desnom jagodičnom predjelu lica te natučenje i uboj sa krvnim podljevom u predjelu piramide nosa lijevo i donjeg kapka lijevog oka, koje ozljede su nastale višekratnim, najmanje četverokratnim djelovanjem, odnosno udarcima nekog tvrdog zamahnutog mehaničkog sredstva u desni tjemeni predio glave, u predio čela desno, desni jagodični predio lica, u lijevi predio nosa i donjeg kapka lijevog oka.

Braniteljice optuženih A.M. i A.L. navode da je sud iskaze svjedoka A.H. i E.H. pogrešno cijenio vjerodostojnim ističući da je sud postupao pristrasno i da je ocjenu dokaza vršio suprotno načelu in dubio pro reo, pa je tako na osnovu njihovih iskaza izveo pogrešan zaključak o krivici optuženih. Osim toga, braniteljice navode da su ovi svjedoci izjavili da poznaju A.M. i D.M. jer su 2000. godine dolazili u S. kod M.H., iako je u tom periodu E. H. bio dječak. Tvrdnja braniteljica optuženih A.L. i A.M. je da optuženi kod sebe nisu imali oružje, niti da su uopšte pucali u oštećene, te da sud nalazi da su njihovi iskazi u saglasnosti

sa iskazima svjedoka E.B., J.H.H. i N.H. koje takođe pogrešno prihvata vjerodostojnim, a osim toga ove iskaze ne dovodi u vezu sa materijalnim dokazima, pa je i pored toga optužene oglasio krivim za predmetna krivična djela.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud najprije iznio sadržinu iskaza svjedoka A.H. i E.H. (kao i njihove iskaze sa rekonstrukcije događaja) iz kojih proizlazi da su oni bili neposredni očevici događaja, te da su saglasno potvrdili da je kritične prilike na platou ispred kafeterije „S.” počela pucnjava u kojoj su na oštećene E.Dž. i N.H. pucali optuženi D.M., A.L. i A.M., dok je na oštećenog A.H. pucao optuženi A.L.. Tako iz iskaza svjedoka oštećenog A.H. proizlazi da su na oštećene E.Dž. i N.H. pucali upravo optuženi D.M., A.L. i A.M., a koje je od ranije poznavao (dolazili u S kod daidže M.H.), da je D.M. imao u rukama oružje (puška) koje je bilo zamotano u neko platno iz kojeg je virila cijev oružja, te da je odmah pucao u oštećenog E.Dž., usljed čega je E. pao, te je vidio da je optuženi A.M. pucao iz nekog manjeg pištolja, a da je optuženi A.L., koji je imao veći pištolj, pucao u njega ispružene desne ruke sa udaljenosti od dvadesetak metara, koji metak ga je „pogodio u čelo te mu je ispalo oko“, da su optuženi došli iz pravca „Mercatora“, da je u sredini bio optuženi D.M. zv. „B“, sa njegove lijeve strane je bio optuženi A.L., a sa desne strane optuženi A.M., te su bili udaljeni jedan od drugog oko metar i po, kako je naveo i na rekonstrukciji događaja. Dalje proizlazi da na zapisniku o prepoznavanju osoba MUP-a TK broj 08-05/3-1-04.3-2320/13 od 25.06.2013. godine svjedok oštećeni A.H. navedenog dana vršio prepoznavanje osoba u policiji, pa je prvo opisao osobu koju prepoznaje i naveo da je vidio dana 22.06.2013. godine da je u rukama držala vatreno oružje iz kojeg je pucala po njima, da je bila visine oko 170 cm, normalne tjelesne građe, nabildan s mišićima, kratko ošišan, sa strane još kraće svijetle kose, imao je punije usne, a koju osobu od ranije poznaje po nadimku „Š.“ i koja je vlasnik diskoteke „Havana“ u Banovićima, pa je između četiri muške osobe koje su mu istovremeno pokazane u dva navrata prepoznao optuženog A.L. kao tu osobu koja je pucala na njih. Iskaz ovog svjedoka sud je doveo u vezu sa iskazom svjedoka E.H. koji je naveo da je kritične prilike vidio optužene D.M., A.M. i A.L. koje je od ranije poznavao (kada su dolazili u S, a i kasnije ih je viđao po gradu), da je optuženi D.M. pucao u E.Dž. iz puške koja je bila zamotana u neko platno, da ga je pogodio, da je optuženi A.L. pucao prema A.H. dok je sjedio na mjestu vozača u parkiranom vozilu VW „Vento“ i prema njemu, te da je optuženi A.M. pucao prema N.H. koji je bježao, a kada je N. pao u bašti kafića, nakon čega su mu prišli ostali iz grupe i tukli ga dok je ranjen ležao na zemlji. Dalje proizlazi da je prilikom rekonstrukcije događaja svjedoci E.H. i A.H., pokazujući kako se događaj odigrao, na sličan način postavili markirante koji su predstavljali optužene i oštećene i obojica su tom prilikom markirante koji su predstavljali navedenu trojicu optuženih postavili u položaj u kojem je optuženi D.M. bio u sredini - markirant „A“, optuženi A.M. sa njegove desne strane - markirant „B“, a optuženi A.L. sa njegove lijeve strane - markirant označen slovom „C“. Nadalje proizlazi da je sud iskaze ovih svjedoka doveo u vezu sa iskazom svjedoka E.B. koji je naveo da je čuo pucnjavu, te je vidio optuženog D.M. sa puškom u ruci kako trči iza oštećenog N.H. i puca u njega, iskazom je svjedokinje J.H.H. koja je navela da je kritične prilike primijetila optuženog D.M. koji je u svoje vozilo ostavio predmet koji je držao u rukama zamotan, a koji je imao oblik puške, te pomogao optuženom Lisičiću da ode do svog vozila. Nadalje, navedene iskaze sud je doveo u vezu sa iskazima svjedoka E.Dž., Adnana Mujkića i Asmira Kuranovića koji su potvrdili su da su kao uposlenici Agencije „F.“ bili angažovani kao redari povodom otvaranja ugostiteljskog objekta, da je neposredno prije došlo do sukoba između njih i E.Dž. i H.M., a o čemu su obavijestili šefa obezbjeđenja E.R.. Navedene dokaze sud je doveo u vezu sa iskazom svjedoka N.H. koji je u svom iskazu naveo da je u njega i oštećenog E.Dž. iz automata „Heckler“ pucao optuženi D.M., da je u njegovoj neposrednoj blizini sa pištoljem u ruci bio njegov brat A.M., dok ovaj svjedok nije

identifikovao optuženog A.L. kao jednu od osoba koja je kritične prilike pucala u njega, te sud zaključuje da upravo ove određene razlike u iskazima svjedoka A.H., N.H. i E.H. po mišljenju suda čine njihove iskaze vjerodostojnim, jer iako je npr. svjedok oštećeni A.H. u svom iskazu naveo da je optuženi A.L. osoba koja je kritične prilike pucala u njega i pogodila ga, zbog čega je izgubio desno oko, njegov brat, svjedok oštećeni N.H., nije potvrdio aktivno učešće optuženog A.L. u ovom događaju, iz čega nesumnjivo proizilazi da isti nisu međusobno dogovarali način na koji će svjedočiti. Dalje proizilazi da je samo optuženi A.L. prema iskazima svjedoka A.H. i E.H. pucao u oštećenog A.H., koji je stoga, za razliku od oštećenih E.DŽ. i N.H., pogođen zrnom metka iz samo jednog oružja, dok su druga dvojica oštećenih prema iskazu vještaka balističke struke Brune Franjića, koji kada se dovede u vezu sa iskazom vještaka sudske medicinske struke prof. Dr. Vede Tuće, pogođeni iz više različitih oružja. Iskaze svjedoka sud je doveo u vezu sa materijalnim dokazima, prije svega zapisnikom o uviđaju sačinjenom povodom izvršenog uviđaja na licu mjesta iz kojeg proizilazi da je na licu mjesta pronađen veliki broj čaura, te nalazima i mišljenjima vještaka i njihovim iskazima na glavnom pretresu i to prije svega obdukcijom zapisnikom vještaka iz oblasti sudske medicine dr. Zdenka Cihlarža koji je izvršio obdukciju tijela oštećenog E.DŽ. iz kojeg proizilazi da je zadobio četiri strijelne povrede koje su prouzrokovale smrt, zatim nalazom i mišljenjem vještaka dr. Tuće Vede iz kojeg proizilazi da je oštećeni N.H. kritične prilike zadobio tri strelne povrede kao teške tjelesne, kao i nalaz i mišljenje vještaka dr. Dželila Korkuta da je oštećeni A.H. zadobio tešku tjelesnu ozljedu u predjelu desne strane čela, a što je dovelo do teškog i trajnog oštećenja građe i funkcije desnog oka. Navedene dokaze sud je doveo u vezu i sa nalazima i mišljenjima vještaka balističara i to po vještaku optužbe Bruni Franjiću i vještaku odbrane Nedimu Mutapčiću koji su saglasni u odnosu na odlučne činjenice da se na licu mjesta pucalo iz više vrsta vatrenog oružja koje je korišteno kritične prilike (automat „Heckler“ i pištolji različitog kalibra), koje je sud prihvatio vjerodostojnim i za to razloge, a koje prihvata i ovaj sud.

Cijeneći iskaze svjedoka A.H. i E.H. pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, te dovodeći ih u vezu sa materijalnim dokazima (uviđajnom dokumentacijom i nalazima vještaka), sud je navedene iskaze prihvatio vjerodostojnim i u bitnom saglasnim. Dakle, i po ocjeni ovog suda, pravilno je prvostepeni sud zaključio da su iskazi svjedoka A.H. i E.H., a koje je cijenio kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi sa materijalnim dokazima u spisu u bitnom saglasni i vjerodostojni (svjedoci prilikom rekonstrukcije događaja pokazujući kako se događaj odigrao, na sličan način postavili markirante koji su predstavljali optužene i oštećene, potvrdili su da odranije poznaju navedenu trojicu optuženih, te su ih stoga mogli identifikovati, te su na isti način opisali koje je oružje imao koji od optuženih, pa su svjedoci A.H. i E.H. izjavili da je D.M. tom prilikom imao pušku zamotanu u neko platno, optuženi A.L. neki veći pištolj, za razliku od optuženog A.M. koji je imao manji pištolj), na osnovu čega zaključuje da su to značajne podudarnosti u iskazima ovih svjedoka koje po mišljenju suda potvrđuju njihovu vjerodostojnost, a koje razloge kao pravilne prihvata i ovaj sud, te nisu dovedeni u sumnju prigovorima branilaca optuženih u pogledu pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja.

Vjerodostojnost iskaza E.H. nije dovedena u pitanje žalbenim navodima branilaca da se nije mogao sjetiti kako je A.M. bio obučan, jer je ovaj svjedok po sjećanju naveo da je većina ljudi bila u crnom.

Braniteljica optuženog A.L. ukazujući na nepouzdanost prepoznavanja od strane svjedoka oštećenog A.H. se poziva na zapisnik o prepoznavanju osoba MUP-a TK broj 08-05/3-1-04.3-2320/13 od 16.07.2013. godine iz kojeg proizilazi da je svjedok A.H. prilikom prepoznavanja u policiji osobe koju je vidio sa pištoljem u događaju od 22.06.2013. godine i

koju je vidio da je mijenjala okvir od pištolja, između četiri muške osobe koje su mu istovremeno pokazane prepoznao E.D. sa sigurnošću od oko 70 %, kao osobu koju je vidio da bježi sa lica mjesta, ali ga nije vidio kako puca niti da udara nekog od prisutnih. Međutim, prvostepeni sud je u vezi ovog prigovora braniteljice koji je isticala i na glavnom pretresu naveo da to što je svjedok A.H. na tom prepoznavanju prepoznao pogrešnu osobu, samo po sebi ne dovodi automatski u pitanje vjerodostojnost prepoznavanja optuženog A.L. od strane svjedoka oštećenog A.H. u policiji, naročito što je svjedok oštećeni tom prilikom naveo da optuženog A.L. poznaje odranije.

Neosnovani su i žalbeni navodi branilaca optuženog A.M. da nije dokazano da je optuženi A.M. pucao iz oružja kalibra 7,65 mm. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud cijenio iskaz svjedoka E.H. koji je u svom iskazu izričito potvrdio da je optuženi A.M. pucao iz pištolja u oštećenog N.H., koji je doveo u vezu sa iskazima vještaka balističke struke, Brune Franjića i Nedima Mutapčića, iz kojih proizlazi da su kritične prilike trojica napadača na oštećene E.Dž. i N.H. i jedan napadač na A.H. bili naoružani sa automatom marke „Heckler“ kalibra 9 mm, te pištoljima kalibra 9 mm i 7,65 mm, a što potvrđuju pronađene čaure na mjestu događaja na platou ispred kafića „S.“, zgrade Avaz-Robot centra i stambeno poslovne zgrade zv. „T.“, kojih je bio veći broj, i to prema iskazima ovih vještaka sedam čaura pronađenih na mjestu događaja označenih pozicijama 27., 29., 30., 32., 61., 72. i 141. potiču od automata marke „Heckler“, dok je za čaure pronađene na platou ispred „S.a“ i označene pozicijama 34., 35., 36., 37., 38., 40., 41., 42., 43., 45., 46., 47., 48. i 55. kalibra 9 x 19 mm utvrđeno da najvjerovatnije pripadaju ispaljenim mecima iz pištolja marke „Beretta 92 FS“, dok je za pronađene čaure označene pozicijama 25., 39., 44., 49. i 50. kalibra 7,65 mm utvrđeno da najvjerovatnije pripadaju mecima ispaljenim iz pištolja „Beretta M70“, što znači da su sva tri napadača (tokom postupka optužba i odbrana nisu sporili da su naprijed navedene čaure pripadale mecima koji su ispaljeni iz tri vatrena oružja iz kojih je pucano u oštećene), za koje su svjedoci A.H. i E.H. prilikom rekonstrukcije događaja pokazali gdje su se nalazili i prema njihovom kazivanju su na ta mjesta postavljeni markiranti označeni slovima „A“ - optuženi D.M., „B“ - optuženi A.M. i „C“ - optuženi A.L. (dok svjedok N.H. nije identifikovao samo optuženog A.L. kao jednog od napadača), na oštećene E.Dž. i N.H. ispalili više metaka, pa je tako i optuženi A.M., za kojeg je utvrđeno da je tom prilikom imao pištolj kalibra 7,65 mm, iz tog pištolja ispalio pet metaka, jer to potvrđuje pet čaura od metaka tog kalibra pronađenih na mjestu događaja prilikom uviđaja, kako je to vidljivo označeno na skici lica mjesta.

Neosnovani su i žalbeni navodi braniteljice optuženog A.L. da su uslovi vidljivosti bili loši (noćni uslovi), te kako navodi svjedoci A.H. i E.H. nisu mogli identifikovati optužene. Pri tome je sud cijenio iskaz svjedokinje J.H.H. koja je prilikom rekonstrukcije događaja navela „da je to izgledalo kao u vrijeme kad je davala svoj iskaz, tj. još uvijek je bilo vidljivo i bilo je dnevne svjetlosti, ali se počelo smrkavati, zatim iskaz svjedoka A.H. koji je prilikom rekonstrukcije događaja naveo da kad su dolazili na lice mjesta još uvijek nije bio mrak, iskaz optuženog M.M. koji je prilikom rekonstrukcije događaja naveo da je to bilo na prelazu dana i noći, počelo se smrkavati, ali se još uvijek vidjelo, a kako to proizlazi i iz pregledanih video snimaka mjesta događaja na glavnom pretresu na kojima se vidi da ljudi trče i skrivaju se, te je cijenio iskaz svjedoka H.T. koji je potvrdio da je, kada je došao na otvorenje objekta bio mrak, ali da je vidio tri ranjene osobe, koje nije identifikovao. U vezi s tim, ne mogu se prihvatiti navodi braniteljice da usljed loše vidljivosti svjedoci A.H. i E.H. nisu mogli identifikovati optužene.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja nije dovedena u pitanje ni žalbenim navodima branilaca optuženih A.L. i A.M. da je sud iskaze svjedoka A.K. i A.H. u dijelu njihovog kazivanja da optuženi A.L. i A.M. nisu imali oružje i da nisu pucali, nego da je pucao A.B. zv. „B.“ (koji je u međuvremenu preminuo) pogrešno cijenio nevjerodostojnim. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud najprije iznio sadržinu iskaza ovih svjedoka koji su naveli da je kritične prilike došlo do pucnjave na platou između zgrada „T.“ i „Avaz-Robot“ te da su tada pucala tri lica u pravcu E.Dž. i N.H., a to su bili A.B. zv. „B.“ i još dva nepoznata lica koja su bila s njim. Takođe su naveli da optuženi D.M. tada nije imao oružje, a svjedok A.K. je izjavio da ni optuženi A.L. tada nije imao oružje. Dalje proizlazi da je sud iskaze ovih svjedoka cijenio kako pojedinačno tako i u međusobnoj povezanosti sa drugim dokazima, prije svega iskazima svjedoka A.H., N.H., E.H. i S.L. (neposredni očevici događaja), koji su potvrdili da su optuženi na licu mjesta imali oružje i da su pucali u oštećene, te sa iskazima svjedoka A.J. i E.B., koji su potvrdili da su akteri pucnjave došli iz pravca „Mercatora“, da su tu bili optuženi D.M. i više drugih lica, od kojih je većina bila u uniformama „F.a“, te da je i optuženi D.M. je u svojoj završnoj riječi na ponovljenom glavnom pretresu potvrdio da je pucao u E.Dž. iz automata „Heckler“. Osim toga, sud je imao u vidu da je svjedok A.H. blizak optuženim, jer je zaposlenik „F.“ d.o.o. Tuzla, a A.K. dobar prijatelj optuženog D.M., zbog čega sud njihove iskaze ne smatra vjerodostojnim u dijelu u kojem navode da optuženi nisu imali oružje i da nisu pucali, nego da je pucao A.B. zv. „B.“, koje razloge kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Braniteljica optuženog A.M. takođe navodi da je sud pri ocjeni dokaza, nepravilno cijenio dokaze odbrane – iskaze svjedoka A.H. i M.M. iz kojih, kako navodi, proizlazi da E.H. u vrijeme pucnjave nije bio na licu mjesta. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud najprije iznio sadržaj iskaza ovih svjedoka koji su izjavili da je kritične prilike svjedok E.H. sa pištoljem u ruci pokušao ući u kafić „MM“ koji je otvorio svjedok M. M. u zgradi zv. „T.“ a koji je imao pogled na objekat „Mercator“, dakle na drugoj strani u odnosu na mjesto događaja na platou ispred „S.a“, prije nego što je započela pucnjava, koje iskaze je cijenio kako pojedinačno, tako i u vezi sa drugim izvedenim dokazima, te na str. 107. dao razloge zašto ih nije prihvatio u tom dijelu, navodeći da su svjedoci u svojim iskazima naveli da je nakon što su izgurali E.H. napolje iz kafića počela pucnjava, što je potpuno nelogično i neuvjerljivo, jer s obzirom na dinamiku događaja, nije bilo nikakvog razloga da svjedok E.H. bude „sav izgubljen“ i sa pištoljem u ruci prije nego što je pucnjava i započela.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pogledu zaključka suda da su optuženi D.M., A.L. i A.M. počinili predmetna krivična djela nisu dovedeni u pitanje navodima branilaca optuženog A.M. da svjedoci A.H. i E.H. nisu procesuirani za nezakonito držanje oružja, jer se prema odredbi člana 295. stav 1. ZKP FBiH presuda može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici, a provođenje krivičnog gonjenja je isključivo ovlaštenje tužioca.

Imajući u vidu sadržinu dokaza na kojima je prvostepeni sud zasnovao pobijanu presudu i razloge iz prvostepene presude u pogledu činjeničnih utvrđenja, a koje branioci optuženih žalbenim prigovorima nisu doveli u pitanje, ovaj sud nalazi da se neosnovano njihovim žalbama prvostepena presuda pobija zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Prvostepeni sud je izvedene dokaze cijenio na način kako to propisuje odredba člana 296. stav 2. ZKP FBiH i na osnovu takve ocjene izveo zaključak da je dokazano da je optuženi počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH. Takav

svoj zaključak sud je zasnovao na analizi svih izvedenih dokaza na glavnom pretresu i u obrazloženju presude naveo sasvim jasne i određene razloge koje kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Navodi branioca optuženog D.M. da je optuženi predmetna ispaljenja izvršio kako bi od sebe otklonio istovremeni protivpravni napad, odnosno da je postupao u nužnoj odbrani jer je „pucao i E.DŽ.” nisu ničim potkrijepljeni, zbog čega se ne može prihvatiti da je optuženi tom prilikom bio napadnuto lice i da se branio.

Nadalje, branioci optuženih D.M. i A.L. ističu da u pogledu dokazanosti krivičnihopravnih radnji optuženih trebalo primijeniti načelo *in dubio pro reo*.

Naime, prema odredbi člana 296. stav 2. ZKP FBiH obaveza je suda da izvrši savjesnu ocjenu svakog dokaza pojedinačno i u međusobnoj povezanosti sa ostalim dokazima i da na osnovu toga izvede zaključak o dokazanosti ili nedokazanosti određenih činjenica. Samo nakon takve ocjene ako i dalje postoji sumnja u pogledu odlučnih činjenica koje predstavljaju obilježja krivičnog djela i o kojima ovisi primjena krivičnog zakonodavstva, tu sumnju prvostepeni sud bi morao da riješi presudom na način koji je povoljniji za optuženog. U ovom slučaju tako nešto ne proizlazi iz obrazloženja pobijane presude, jer se prvostepeni sud prilikom izvođenja činjeničnih zaključaka da odlučne činjenice postoje pozvao na sasvim određene dokaze koje je ocijenio kao što je naprijed navedeno u smislu načela slobodne ocjene dokaza pojedinačno i u međusobnoj povezanosti. S obzirom na sve to, nisu bili ispunjeni uslovi za primjenu načela *in dubio pro reo*, jer za prvostepeni sud nisu postojale sumnje u pogledu postojanja odlučnih činjenica, pa se suprotni žalbeni prigovori branilaca optuženih ukazuju kao neosnovanim.

Neosnovani su i žalbeni navodi branilaca optuženih D.M., A.L., A.M., D.R. i M.M. da sud nije pravilno utvrdio da se radilo o regularnoj i legalnoj intervenciji jedne zaštitarske agencije zbog problema koji su iskrslili u kafiću „S.” koji su obezbjeđivali, sa licima koja su htjela da uđu u isti bez pozivnica, te da su imali za to radni nalog, pa da se radilo o poslovnom odnosu zaštitarske agencije i da je sve preduzimano u skladu sa pozitivnim zakonskim propisima. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je izveden dokaz – radni nalog koji je izdat zaštitarskoj agenciji „F.” povodom ovog događaja, međutim kako je sud iz izvedenih dokaza utvrdio da su ključnu ulogu u predmetnom događaju imali optuženi D.M. i A.L. koji nesporno nikad nisu bili zaposleni u zaštitarskoj agenciji „F.”, te i po mišljenju ovog suda, pravilno prvostepeni sud zaključuje da se ne može raditi o regularnoj intervenciji zaštitarske agencije „F.” d.o.o. Tuzla kada je jedna osoba koja je u tome učestvovala s njima tj. optuženi D.M. pucala iz automata u oštećene, tako da zbog svega navedenog nije od značaja što je u zaštitarskoj agenciji „F.” povodom ovog događaja bio izdat radni nalog radi intervencije.

Nadalje, branioci optuženih A.M. i A.L. prvostepenu presudu pobijaju zbog povrede krivičnog zakona u smislu člana 313. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, identičnom tvrdnjom kojom su prethodno pobijali prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Tako braniteljica optuženog A.M. navodi da je sud povrijedio krivični zakon jer je pogrešno primijenio odredbu člana 31. KZ FBiH, s obzirom da nisu opisane saizvršilačke radnje u izreci presude, pa tako nema opisa krivičnih djela, dok braniteljica optuženog A.L. navodi da je sud povrijedio krivični zakon jer u odnosu na optuženog nije opisana radnja izvršenja u odnosu na oštećene N.H. i E.DŽ., nego samo posljedica. Kako su u izreci presude opisane saizvršilačke radnje optuženih u odnosu na oštećene N.H. i E.DŽ. kako je prethodno odgovoreno, neosnovanim se ukazuju i navodi iz

žalbi braniteljica optuženih A.M. i DA.L. da je učinjena povreda krivičnog zakona na štetu optuženih.

Osporavajući odluku o krivičnopravnoj sankciji u odnosu na optuženog D.M., kantonalni tužilac u žalbi navodi da je sud precijenio olakšavajuće okolnosti, te da nije mogao cijeliti priznanje optuženog u završnoj riječi u ponovljenom postupku. Osim toga navodi da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio da je optuženi upotrijebio automat „Heckler“ koje oružje ima najveću vatrenu moć i mogućnost rafalnog pucanja, te da nije cijenio da je optuženi nakon počinjenih krivičnih djela bio u bjekstvu pet godina, da je pobjegao i nakon objave presude i bio nedostupan godinu i po.

Prije svega, neosnovan je žalbeni navod kantonalnog tužioca da prvostepeni sud nije mogao cijeliti priznanje optuženog u završnoj riječi u ponovljenom postupku koje se odnosi na njegov odnos prema izvršenom krivičnom djelu iskazan u završnoj riječi, a koju je sud cijenio u sklopu ostalih olakšavajućih okolnosti, te toj okolnosti nije dao veći značaj, jer je, kako navodi, ovakva izjava optuženog data tek na kraju ponovljenog glavnog pretresa i u situaciji kada je ova radnja optuženog dokazana izjavama brojnih svjedoka. Osim toga, žalbeni navodi kantonalnog tužioca da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio da je optuženi upotrijebio automat „Heckler“ koje oružje ima najveću vatrenu moć i mogućnost rafalnog pucanja, te da nije cijenio da je optuženi nakon počinjenih krivičnih djela bio u bjekstvu pet godina, da je pobjegao i nakon objave presude i bio nedostupan godinu i po, ne dovode u pitanje pravilnost izrečene kazne ovom optuženom, jer su te okolnosti dovoljno došle do izražaja u izrečenoj kazni, te u sklopu ostalih utvrđenih okolnosti ne ukazuje da je izrečena kazna zatvora optuženom preblaga.

Osporavajući odluku o krivičnopravnoj sankciji, branilac optuženog D.M. smatra da je prvostepeni sud, kada je riječ o krivičnopravnoj sankciji, prevelik značaj dao otežavajućim okolnostima, te da nije mogao cijeliti vrstu i karakteristike vatrenog oružja kao otežavajuću okolnost iz razloga što smrtna posljedica kod oštećenog E.DŽ. nije nastupila uslijed povreda nanesenih tim oružjem, pa imajući u vidu da nije nikoga ubio, blažim utvrđenim kaznama odnosno jedinstvenom zatvorskom kaznom bi se ostvarila svrha kažnjavanja.

Nasuprot žalbenim navodima branioca ovog optuženog, pravilno je prvostepeni sud vrstu i karakteristike upotrijebljenog automatskog oružja velike vatrene moći sa mogućnošću rafalnog pucanja, cijenio kao otežavajuću okolnost u sklopu opštih pravila za odmjeravanje kazne. Naime, prvostepeni sud je upotrebu vatrenog oružja – automata marke „Hekler“ cijenio kao relevantnu okolnost koja ukazuje na način i intenzitet izvršenja predmetnog krivičnog djela. Upotreba ovakvog oružja ispravno je vrednovana kao pokazatelj stepena konkretnog doprinosa optuženog zajedničkom djelovanju i njegovog učešća u inkriminisanim događajima sa ciljem lišenja života oštećenog, zbog čega su suprotni žalbeni prigovori odbrane ocijenjeni kao neosnovani. Kako je prvostepeni sud sve okolnosti cijenio na pravilan način, one su u dovoljnoj mjeri došle do izražaja, i po ocjeni ovog suda, u izrečenoj jedinstvenoj kazni zatvora, to suprotni žalbeni prigovori branioca optuženog D.M., nisu mogli biti uvaženi.

Osporavajući odluku o kazni braniteljica optuženog A.L. ističe da je sud kao otežavajuće okolnosti cijenio raniju osuđivanost optuženog iako se radi o osudi koja je trebala biti brisana po službenoj dužnosti i to presuda Opštinskog suda u Samoboru, R. Hrvatska broj K241/03 od 26.08.2003. godine (sud pogrešno navodi 2013. godinu) te da su i ostale osude treble biti brisane. Dalje navodi da je sud propustio da kao olakšavajuću okolnost cijeni da se oštećeni nije pridružio krivičnom gonjenju niti je tražio naknadu štete.

Žalbom braniteljice optuženog A.L. se neosnovano ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno cijenio raniju osuđivanost optuženog po presudi Opštinskog suda Samobor, R Hrvatska, broj K-241/03 od 26.08.2003. godine (po članu 311. stav 1 i 2. KZ Republike Hrvatske, 8 mjeseci zatvora, uslovno dvije godine), tvrdnjom da je ista morala biti brisana iz kaznene evidencije. Naime, iz podataka u spisu ne proizlazi da je predmetna osuda brisana iz kaznene evidencije, niti je u postupku utvđeno da je u odnosu na tu osudu doneseno rješenje o brisanju osude. Sama tvrdnja žalbe da su bili ispunjeni zakonski uslovi za brisanje te osude, kao i ostalih osuda (ne navodi kojih) bez ikakve argumentacije u tom pravcu, nije dovoljna da bi se zaključilo da se optuženi u vrijeme odlučivanja imao smatrati neosuđivanim.

Činjenica da oštećeni E.DŽ. i N.H. nisu iskazali da su zainteresovani za krivično gonjenje optuženog, ne može sama po sebi predstavljati olakšavajuću okolnost budući da se krivični postupak vodi po službenoj dužnosti. Pravo je oštećenih da li će ili neće postaviti imovinskopravni zahtjev za naknadu štete u krivičnom postupku, tako da ni ta okolnost nema značaja kao olakšavajuća okolnost za optuženog A.L.. Kako je prvostepeni sud sve okolnosti cijenio na pravilan način, one su u dovoljnoj mjeri došle do izražaja i po ocjeni ovog suda, u izrečenoj jedinstvenoj kazni zatvora, to suprotni žalbeni prigovori braniteljice optuženog A.L., nisu mogli biti uvaženi.

Branilac optuženog A.M. osporavajući odluku o kazni navodi da je sud propustio odgovarajući značaj dati činjenici da optuženi ranije nije osuđivan, da je porodičan i da ima velike zdravstvene probleme u vidu bolesti očiju i srca. Braniteljica optuženog A.M. navodi da opis otežavajućih okolnosti predstavlja ocjenu elemenata djela kao otežavajućih okolnosti, posebno u pogledu navodne organizacije i korištenja oružja, što je nedozvoljeno, jer se elementi krivičnog djela ne mogu cijeniti kao otežavajuće okolnosti, dok olakšavajuće okolnosti sud nije cijenio u dovoljnoj mjeri.

Suprotno navodima braniteljice optuženog A.M. prvostepeni sud nije ponovo vrednovao sama zakonska obilježja krivičnog djela, već je, u smislu člana 49. KZ FBiH cijenio konkretne okolnosti pod kojima je izvršeno djelo, posebno intezitet upotrebe vatrenog oružja, mjesto i vrijeme izvršenja, prisustvo većeg broja lica, te posljedice koje su nastupile povređivanjem više lica. U vezi s tim, ovaj sud nalazi da nije cijenjena sama činjenica upotrebe oružja, već konkretan način i intezitet njegovog korištenja, pucanje iz većeg broja oružja kao okolnosti pod kojima su krivična djela učinjena. Navedene okolnosti, sagledane u svojoj ukupnosti, predstavljaju okolnosti koje prevazilaze postojanje zakonskih obilježja krivičnih djela ubistva i pokušaja ubistva i pravilno su cijenjene pri odmjeravanju kazne. Stoga se ne može prihvatiti tvrdnja odbrane da je njihovim vrednovanjem došlo do nedopuštenog dvostrukog ocjenjivanja istih okolnosti.

Branilac optuženog D.R. osporavajući odluku o krivičnopravnoj sankciji navodi da sud nije mogao cijeniti raniju osuđivanost optuženog, jer su sve osude trebale biti brisane, a što se tiče olakšavajućih okolnosti, izuzev da je optuženi porodičan čovjek, nije cijenio olakšavajuće okolnosti (da je dužio oružje, ali iz njega nije pucao, da je tada teško životno ranjen i jedva preživio), te zašto mu baš izriče kaznu zatvora u trajanju od 10 mjeseci.

Prije svega, paušalnim se ocjenjuje žalbeni navod branioca optuženog D.R. da su osude trebale biti brisane, jer branilac u žalbi ne navodi o kojim osudama se radi (optuženi višestruko osuđivano lice), niti nudi argumentaciju o ispunjenju uslova iz člana 125. stav 1. tačke b) do f) KZ FBiH, odnosno iz člana 125. stav 5. KZ FBiH za brisanje osuda iz kaznene

evidencije, pa onda takvi žalbeni navodi ne mogu ni poslužiti kao osnovica za preispitivanje pravilnosti pobijane presude u ovom dijelu.

Iako sud nije cijenio činjenicu da je optuženi tada ranjen i da nije pucao iz oružja koje je dužio), u sklopu ostalih utvrđenih okolnosti ne proizlazi da je izrečena kazna zatvora optuženom prestrogo odmjerenjena.

Osporavajući odluku o kazni branilac optuženog M.M. navodi da je optuženom previsoko odmjerenjena kazna i da sud nije cijenio ni porodično stanje optuženog.

Suprotno žalbenim navodima branioca optuženog M.M., sud je kao olakšavajuće okolnosti cijenio porodično stanje optuženog, a osim toga i činjenicu da optuženi ranije nije osuđivan. Prije svega, valja podsjetiti da je za krivično djelo Učestvovanje u grupi ljudi koja počinji krivično djelo iz člana 341. stav 1. KZ FBiH, kao donja granica kazne utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, dok je gornja granica kazne 5 (pet) godina, te da je sud dužan prilikom odmjerenjanja kazne u svakom konkretnom slučaju, slijediti opšta pravila za odmjerenjanje kazne. Imajući u vidu navedenu zakonsku odredbu, ovaj sud nalazi da su olakšavajuće okolnosti koje je sud utvrdio u pobijanoj presudi (da optuženi ranije nije osuđivan, da je porodičan), uz odsustvo otežavajućih okolnosti u dovoljnoj mjeri došle do izražaja u izrečenoj kazni zatvora u trajanju od 4 (četiri) mjeseca za počinjeno krivično djelo, koja nije previsoko odmjerenjena, kako to neosnovano tvrdi branilac optuženog u žalbi, pa se suprotni žalbeni prigovori branioca nisu mogli uvažiti.

Branioći optuženih D.R. i M.M. dalje ističu da sud nije dao razloge zašto optuženog obavezuje da snosi troškove krivičnog postupka, pa je nepravilno donio odluku o snošenju troškova krivičnog postupka u smislu člana 315. stav 2. ZKP FBiH. Suprotno navodima branilaca optuženih, iz obrazloženja pobijane presude (str. 260. i 261.) proizlazi da je sud dao razloge zbog kojih optužene obavezuje da snose troškove krivičnog postupka, a kako branioći u žalbama ne navode zašto smatraju da je ta odluka o troškovima nepravilna, u smislu člana 315. stav 2. ZKP FBiH, takav žalbeni prigovor usljed paušalnosti ovaj sud nije mogao ispitati.

Imajući u vidu sve naprijed izloženo, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud optuženima D.M., A.L. i A.M. pravilno izrekao jedinstvene kazne zatvora, a optuženima D.R. i M.M. kazne zatvora, pa su takve kazne dovoljne, ali i potrebne za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH.

Najzad, neosnovanim su ocijenjeni i žalbeni navodi branilaca optuženih M.M. i D.R. da je sud zanemario penološke aspekte izricanja i izvršenja kazni zatvora (optuženom D.R. kazna zatvora u trajanju od deset mjeseci, a optuženom M.M. u trajanju od četiri mjeseca) budući da se prvostepeni sud u obrazloženju presude (str. 259.) izričito pozvao na postizanje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, iz čega proizlazi da ovakavi žalbeni navodi nemaju uporište u razlozima prvostepene presude, te i po nalaženju ovog suda, izrečenim kaznama će se postići svrha kažnjavanja u smislu odredbe člana 42. KZ FBiH.

Na osnovu svega naprijed izloženog, ovaj sud je na osnovu člana 328. ZKP FBiH žalbe kantonalnog tužioca i branilaca optuženih, odbio kao neosnovane i potvrdio pobijanu presudu.

Zapisničar
Jelena Perišić, s.r.

Predsjednica vijeća
Jasmina Begić, s.r.